

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

17. ZÁŘÍ 2006

Z obsahu:

Celník Matouš

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
30. srpna 2006
- strana 2 -

Hříšníky volám k obrácení

Životní příběh sestry
Marie Assunty, klarisky
- strana 4 -

Znamení nejvyšší lásky

Mieczysław Piotrowski
- strana 6 -

Panna Maria Bolestná, Matka a Snoubenka

P. ThLic. Filip Maria
Antonín Stajner
- strana 8 -

Podstata liturgie a nutnost její reformy

Prof. Dr. Armin
Schwibach
- strana 9 -

Je moudré dávat dvěma bratrům, kteří se nená- vidí, stejný dům? (2)

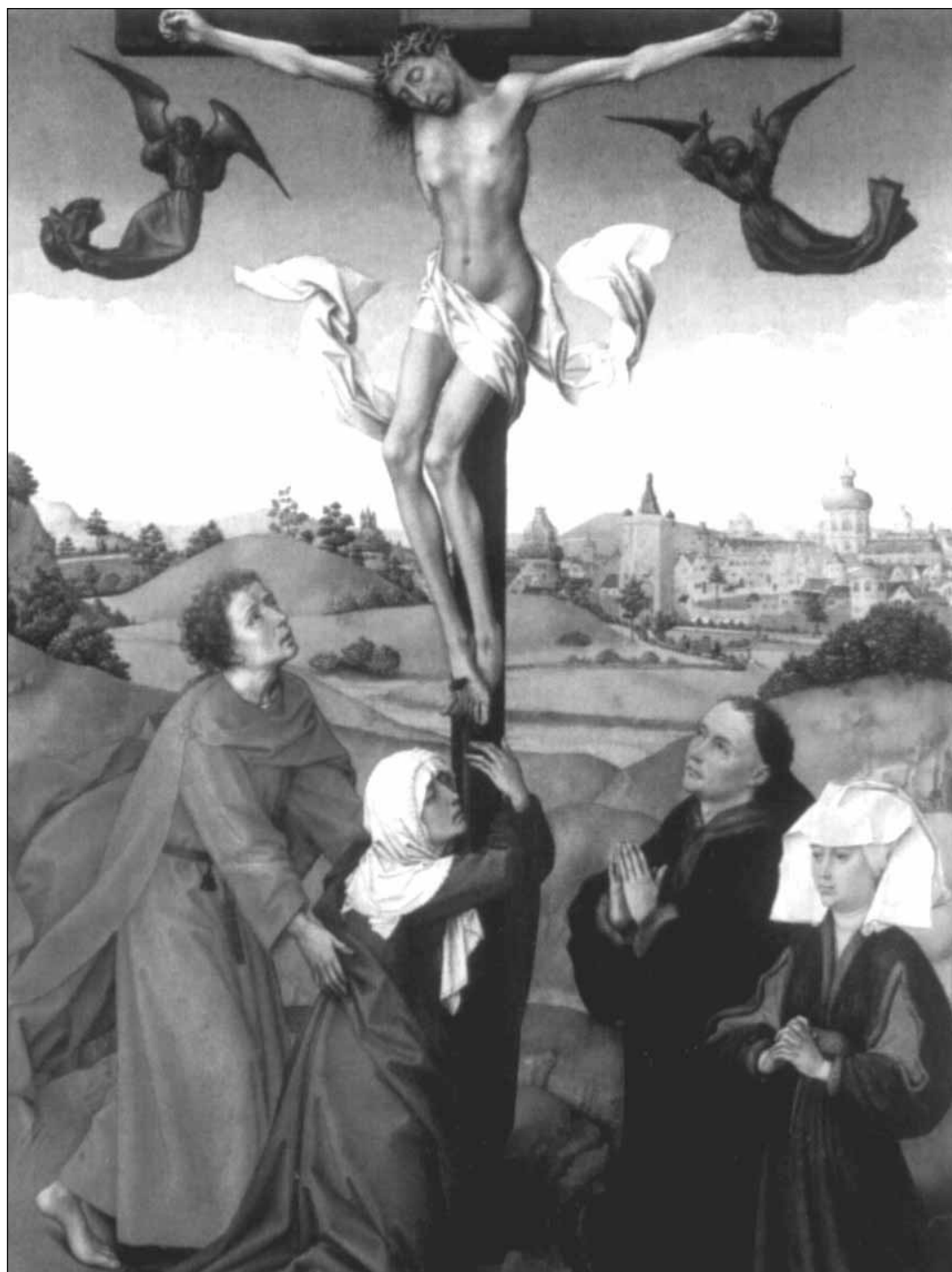
P. Andreas Steiner
- strana 10 -

Vám, prarodiče

- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (72)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Kristus na kříži, Rogier van der Weyden (1399-1464), Umělecké historické muzeum, Vídeň

V pokračování série portrétů dvanácti apoštolů, kterou jsme začali před několika týdny, se dnes zastavíme u Matouše. Po pravdě řečeno, popsat úplně jeho postavu je takřka nemožné, protože zprávy, které o něm máme, jsou zlomkovité. Proto můžeme udělat to, že promluvíme ani ne tak o jeho životopisu, jako spíše o profilu, který nám zanechává v evangeliu.

Především – nachází se ve všech seznamech Dvanácti, které si Ježíš vyvolil (srov. Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,13). Jeho hebrejské jméno znamená „Boží dar“. První kanonické evangelium, které nese jeho jméno, ho představuje v seznamu Dvanácti s přesnější kvalifikací: „celník“ (Mt 10,30). Tím způsobem je ztotožňován s mužem, který seděl v celnici a kterého Ježíš povolal, aby ho následoval. *Když odamtud Ježíš šel dál, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním* (Mt 9,9). Také Marek (srov. Mk 2,13-17) a Lukáš (srov. 5,27-30) vyprávějí o povolání muže, který seděl v celnici, ale nazývají ho „Levi“. Abychom si představili scénu popisovanou v Mt 9,9, stačí připomenout si velkolepý Caravaggiův obraz, který je uchovávan v Římě v kostele San Luigi dei Francesi. Z evangelií vyplývá další životopisná podrobnost: v úryvku, který předchází bezprostředně vyprávění o povolání, je řeč o zázraku, který Ježíš uskutečnil v Kafarnaum (srov. Mt 9,1-8; Mk 2,1-12) a ke kterému došlo v blízkosti Galilejského moře, tzv. jezera Tiberiadského (srov. Mk 2,13-14). Z toho je možno odvozovat, že Matouš vykonával svou funkci výběřčího v Kafarnaum, které leží *při moři* (Mt 4,13), kde byl Ježíš v Petrově domě trvalým hostem.

Na základě těchto prostých konstatování, vyplývajících z evangelia, můžeme pokročit ke dvěma úvahám. První, že Ježíš přijímá do skupiny svých důvěr-

níků muže, který podle názorů rozšířených v Izraeli té doby byl pokládán za veřejného hříšníka. Matouš totiž nejen manipuloval

a o „celnících a nevěstkách“ (Mt 21,31). Navíc vidí v celnících příklad lakoty (srov. Mt 5,46: milují ty, kteří milují je) a mluví

Celník Matouš

s penězi pokládány za nečisté, protože pocházely od národa, který byl vůči Božímu lidu cizí, ale také kolaboroval s cizí veli-

ce nenáviděnu správou, jejíž daně mohly být vybírány také svedolným způsobem. Z toho důvodu hovoří evangelia více než jednou jedním hlasem o „celnících a hříšnicích“ (Mt 9,10; Lk 15,1)

o jednom z nich, Zacheovi, jako o „vrchním celníkovi, velmi bohatém“ (Lk 19,2), přičemž veřejné mínění je spojovalo s „lupiči, podvodníky a cizoložníky“ (Lk 18,11). Z těchto narážek je nápadné první konstatování: Ježíš nevyklučuje ze svého přátelství nikoho. Takže právě když se nachází u stolu v domě Matouše – Leviho, jako odpověď tomu, kdo se pohoršoval nad tím, že se často nachází ve společnosti, kterou nelze doporučit, pronáší důležité prohlášení: *Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolati spravedlivé, ale hříšníky* (Mk 2,17).

Povolání hříšných

Právě v tom spočívá dobrá novina evangelia: v nabídce Boží milosti hříšníkovi! Na jiném místě ve slavném podobenství o farizeovi a celníkovi, kteří vstoupili do chrámu, aby se modlili, Ježíš přímo označuje nejmenovaného

celníka za významný příklad pokorné důvěry v Boží milosrdenství: zatímco farizeus se chlubil vlastní mravní dokonalostí, *celník se neodvažoval ani pozvednout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“* Ježíš to komentuje následovně: *Říkám vám, celník se vrátí domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen* (Lk 18,13-14). V postavě Matouše nám tedy evangelia představují skutečný a opravdový paradox: Ten, kdo je zdánlivě nejvíce vzdálen od svatosti, může se přesto stát vzorem v tom, jak přijímat Boží milosrdenství, a dovolit mu, aby se projevilo obdivuhodnými účinky v jeho vlastním životě. V tomto směru svatý Jan Zlatoústý významně poznamenává, že jen ve vyprávění o některých povoláních se uvádí práce těch, kterou dotyční právě prováděli: Petr, Ondřej, Jakub a Jan byli povoláni, když lovili ryby, Matouš právě, když vybíral daň. Jedná se o práce málo hodnocené – poznamenává Chrysostom – „protože není nic opovržení hodnějšího než celník a nic obyčejnějšího než rybolov“ (In Matth. Hom.: PL 57,363). Ježíšova povolání se tedy dostává i osobám nízkého sociálního postavení, právě když se věnují své obyčejné práci.

Odpověď na povolání

Druhá úvaha, která vyplývá z vyprávění evangelia, je ta, že na Ježíšovo povolání odpovídá Matouš okamžitě: *vstal a šel za ním*. Stručnost věty jasně upozorňuje na Matoušovu ochotu, s jakou reaguje na povolání. To pro něho znamená opustit každou věc, především to, co mu zajišťovalo zdroj jistého příjmu, i když často nespravedlivého a nečestného. Matouš evidentně pochopil, že důvěrné přátelství s Ježíšem mu nedovoluje, aby setrval u činnosti, kterou Bůh neschvaluje. Závěr na současnou aplikaci lze snadno vytušit: ani dnes není

Pokračování na str. 14

EDITORIAL

Ježíšova otázka: „Za koho mě lidé pokládají?“ zůstává trvale nanejvýš aktuální. Ptá se vlastně na současný stav světa. Bohužel odpovědi dnes zdaleka nevyznívají tak pozitivně, jak tomu bylo, když tuto otázku položil Pán poprvé. Ovšem apoštolové do svého výčtu evidentně nezahrnuli názory a postoje židovských předáků, kteří Ježíše hodnotili zcela opačně než prostý lid a pokládali ho za bezbožného rouhače, spojence ďábla a nepřítel národa. Nemohli mu odpustit, když je odsoudil za to, že jejich způsob života neodpovídá pravdě, a označil je za pokrytce. Proto pokládali

za nezbytné ho odstranit. Dosáhli toho nakonec tím, že ho odsoudili k smrti na kříži, ale kříž se tím z potupného nástroje změnil na znamení a nástroj spásy, jedněm ku povstání a druhým k pádu.

I po dvou tisících let platí slova svatého Pavla: „Kristův kříž nebyl zbaven působivosti“. Postoj ke kříži totiž může učinit z „moudrosti“ pošetilost a z „pošetilosti“ pravou moudrost. Ti, kteří se dnes pokládají za nejvíce osvícené a moudré, pokládají kříž za pohoršení a cítí nevyhnutelnou potřebu zbavit se ho, a to co „nejmoudřejším“ způsobem. Ve

Pokračování na str. 13

Rozhodující otázka

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Chce-li Pán mluvit důvěrně se svými učedníky o závažných otázkách, musí odejít tam, kde ho nebudou hledat zástupy. Odešel proto opět do pohanských končin, kde bude mít více času pro učedníky i pro tebe. To, co mu leží na srdci, se týká i tebe. Musíš však být nejen přítomen, ale i dobře připraven. Soustřed se proto a věnuj nyní Pánu všechnen svůj čas i celé srdce a mysl.

Pán předkládá nečekanou otázku: *Za koho mě lidé pokládají? Co mu na to odpovíš?* Dnes už se sotva najde někdo, kdo by ho pokládal za Mojžíše, Eliáše anebo Jana Křtitele. To už nejsou postavy z jejich světa. Ale tak jako kdysi i dnes si lidé své představy o Ježíši tvoří především podle toho, co by sami rádi viděli: jedni romantického přítele, jiní léčitely, někteří si ho zařadí mezi „velké mistry“, jiní ho mají za superstar, o které se dají zpívat rytmické zpěvy. Přibylu těch, kterým nejvíce vyhovuje, aby nebyl ničím, proto ho pokládají za výmysl. Najdou se i takoví, kteří z Pána udělali buřiče, který bourá to, co jim nevyhovuje, ať už je to společenský řád, nebo i Boží zákon, a chtěli by, aby každému přinesl naprostou nezávislost.

Ale je tu ještě druhá, mnohem závažnější otázka: *Za koho pokládáš Syna člověka ty?* Proč Pán potřebuje, aby sis uvědomil a vyznal, za koho ho pokládáš? Protože všechno to, co od něho uslyšíš a obdržíš, hodnotíš a chápeš ve světle toho, za koho ho vlastně pokládáš. Tak se ti také může stát, že ti jeho slova budou připadat nepochopitelná a nepřijatelná. Proto dříve než upřímně odpovíš, zamysli se, zda Ježíš není pro tebe jen jako prozatímní výplň mezer v tvých krátkozrakých představách a snech.

Nevíš rychle, co bys řekl? Ani apoštolové to nevědí. Jediný Petr vyznává: *Ty jsi Mesiáš, Syn Boží.* Ta odpověď je obdivuhodně přesná, ale Ježíš ihned upozorňuje, že ji mohl vyslovit jen díky vnuknutí, které mu dal sám nebeský Otec. Nahrad' tedy všechny své subjektivní představy ověřeným obrazem Spasitele, který ti sděluje, že pro každého člověka znamená Ježíš mnohem více, než co by o něm mohlo zjevit *tělo a krev*. Vyznej proto spolu s Petrem svou bezvýhradnou víru v Božího Syna.

Jedině těm, kdo takto přijímají Ježíše, může Pán vyložit, co to znamená být Mesiáš. Poslouchej dobře: Nepřišel pouze jako posel dobré zvěsti, který vrací nemocným zdraví a chudým vlévá útěchu. Svě nejvlastnější po-

slání naplní teprve tím, že v nejkřutějších mukách a ponížení obětuje svůj život za spásu světa, a to bude již brzy. Na takovou změnu představ však nejsou učedníci připraveni. Za tu dobu, co chodí s Pánem, si zvykli na nový způsob života. Představa, že tyto romantické časy má vystřídat násilí a utrpení, se jim nijak nelíbí. Za všechny to opět vyjadřuje Petr, ovšem tentokrát už nenaslouchá hlasu Otce, ale hlasu *těla a krve*. Je přítom dokonce tak smělý, že si troufá Pánu domlouvát.

Zaráží tě rozhodnost, s jakou Pán odmítá Petrovy řeči? Platí titul *satane* opravdu učedníkovi, kterému se před chvílí dostalo zvláštního uznání, nebo je adresován přímo Božimu Odpůrci? Satan se ničeho nebojí více než představy, že někdo dobrovolně a poslušně přijímá utrpení a smrt, aby ho porazil a zajistil tak vykoupení. Chce úlisně využít právě toho Petra, kterému se dostalo Ježíšovy přízně, aby se pokusil zvrátit spásonosný záměr. Jeho důvody se jeví docela lidsky rozumné, vstřícné, chápající a plné soucitu: „Pane, něco takového se ti nemůže stát! Bylo by to nelidské!“ Strach z utrpení však Petra tak zmátl, že zcela přeslechl, co Pán říká o svém oslavení.

Líbivá ďáblová řeč je ve skutečnosti drzá nehoráznost. Navrhovat Bohu lidštější přístup znamená soudit o něm, jako by s námi jednal nelidsky. Je snad nelidské, když Bůh vydává svého Syna, aby nás chránil od smrti?

Bůh není necitelný v žádném svém požadavku. Právě naopak. To, čeho se lekáme, je jen ona bolestná propast, kterou je třeba překonat, protože jsme se sami příliš vzdálili z Božích cest. Osvoj si Ježíšovu rozhodnost v nesmlouvavém odmítání satana, kdykoliv ti namlouvá, abys *měl na zřeteli především věci lidské* a ve jménu lidskosti a chápajícího uznání nedbal na to, co žádá Bůh.

Připadá ti to náročné, nepřijemné a tvrdé? Když jde o tvůj spásu, Mesiáš nedbá na pohodlí. Ani ty se nevyhýbej nepřijemné cestě odříkání. Ježíš přece mluví o utrpení v souvislosti se slávou zmrtyvýchvstání. Když přijímáš výzvu, abys jej následoval až do slávy, nezveličuj si strachem dočasný kříž, ale dívej se s důvěrou na konečný cíl. Následuj Ježíše nejen romantického, ale i opovrženého jako Muže bolesti, aby se tvůj kříž spojil s jeho křížem. Půjdeš-li *za Ním* tak blízko, že půjdeš *s Ním*, stane se ti *jeho břemeno lehké a sladké*.⁽¹⁾ Neboj se, že se *ocitneš jen v soužení a strasti. Pán je ochránce nezkušených, i když jsi vyčerpán, dopřeje ti zvíťazít. U něho si můžeš odpočinout*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 11,30; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 116

Liturgická čtení

1. čtení Iz 50,5-9a

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bítí, své lice těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle Pán, Hospodin, mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. čtení Jak 2,14-18

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatky denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se,“ ale nedá jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru, a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

Evangelium Mk 8,27-35

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Cesareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají? Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků. Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy? Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Zavolal si lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

Narodila jsem se v malé vesnici v Piemontu. Prožila jsem zde pěkné dětství, i když nemohu říct, že by bylo bezbolestné. Jak velmi jsem toužila po sourozencích! Můj otec se bohužel brzy po mém narození zamiloval do jiné ženy a nechtěl již mít s mojí matkou děti. Život víry se v naší rodině omezoval na návštěvu nedělních bohoslužeb, kam mě maminka brávala s sebou. Když jsem navštěvovala gymnázium, musela jsem bydlet v penzionu, který spravovaly řeholní sestry. Pociťovala jsem vůči nim však nevysvětlitelný odpor. Už pohled na ně ve mně vyvolával takovou vzpouru, že mi otec musel najít ubytování v soukromí. V tom období se stupňovala moje bolest, když jsem viděla, jak se moji rodiče hádají a v ničem se nedokážou shodnout. V této bolestné situaci se ve mně zrodila velká touha po rodině, ve které vládne harmonie a pokoj. Mým životním cílem se stalo založit takovou rodinu.

Milost mé nemoci

V době studia farmacie jsem už nedokázala vzdorovat vnitřnímu utrpení. Kromě požadavků náročného studia jsem prožívala mučivou osamělost a vnitřní prázdnotu. Ani dobří přátelé mi nedokázali pomoci. Úlevu jsem nacházela jen u jedné sochy Panny Marie Neposkvrněné. Prostě jsem před ní seděla, někdy celé hodiny.

Situace v naší rodině se stávala stále nesnesitelnější. Matka byla u konce svých sil, otec stále častěji odcházel z domu. U Boha jsem nemohla najít sílu, protože on v mém životě neexistoval.

Potom přišel den milosti. Zjistila jsem, že jsem nemocná. Měla jsem kopřivku. Celé moje tělo se pokrylo vyrážkami a byla jsem jako v ohni. Sebemenší starost mě ochromovala a vyrážky se znovu objevily. Měla jsem takové fyzické bolesti, že jsem se nemohla ani pohnout. Ně-

Hříšníky volám k obrácení

Protože jsme příliš pozdě uposlechli varování Královny posvátného růžence z Fatimy, stalo se to, čemu její mateřská láska chtěla zabránit: ateistický komunismus rozšířil své bludy po celém světě. Stále více cítíme následky: odpad od víry v apokalyptickém rozsahu a bezbožnost a hříšnost vzbuzující hrůzu. Šťastní ti, kteří na přímluvu Matky Boží našli milost obrácení.

Sestra Marie Assunta je klariska kapucínka a od roku 1982 žije v klášteře Božského Srdce v Moncalieri u Turína. Za svoje povolání vděčí v první řadě Panně Marii. Z vděčnosti k ní nám vyprávěla o svém obrácení.

kolik měsíců mě ošetřovali různí specialisté, ale bezvýsledně. Při jednom vyšetřování jsem se dostala na pokoj, kde ležela umírající řeholní sestra, která se stále modlila. Dávala jsem jí najevo svůj hluboký odpor. Ona mi však láskyplně řekla: „Nedělejte to, i vy se jednou stanete řeholní sestrou.“ Po těchto šokujících slovech jsem se ještě více uzavřela. Ale právě tato sestra navrhla pak mojí matce, aby se obrátila na jistého duchovního syna otce Pia, který už mnoha

lidem výjimečným způsobem pomohl.

Protože jsem neviděla žádné jiné východisko, souhlasila jsem s tím, že se s tímto členem třetího řádu sv. Františka osobně setkám. Když k tomu došlo, ani jsem mu nestačila toho mnoho říct, když mi řekl: „Ty, ty nemáš nic. Dělaš si mnoho starostí, ale přitom žádné velké problémy nemáš. Staráš se o svoje tělo, ale nestaráš se o svoji duši. Musíš se modlit. Musíš se obrátit na Panu Marii a prosit ji o přímluvu.“

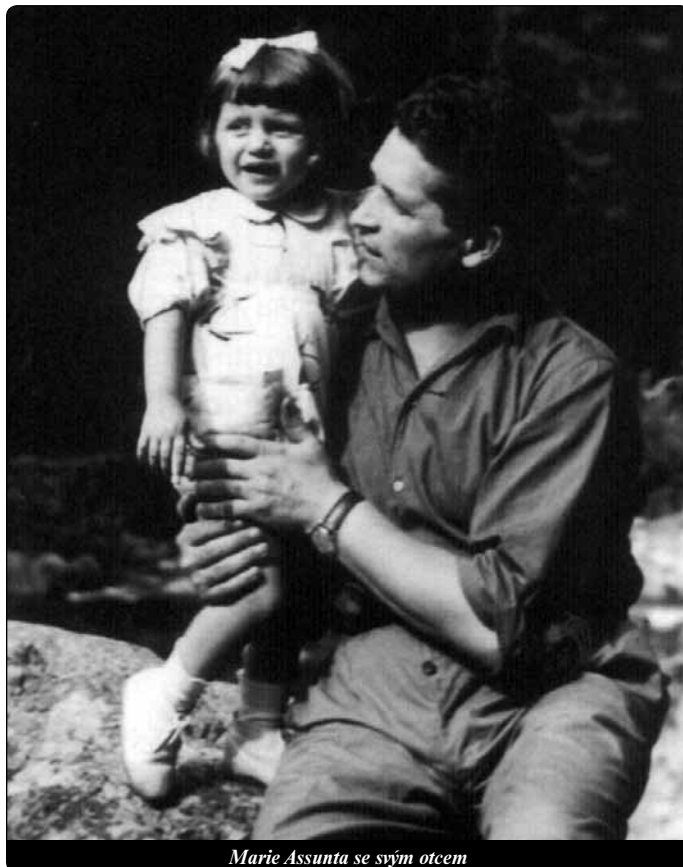
Nebyla jsem schopná mu na to odpovědět, protože jsem se cítila opravdu velice špatně, ale on tvrdil, že to není nic mimořádného a že Panna Maria se o všechno postará. Co jsem měla dělat? Já, která jsme neměla absolutně žádnou víru.

Když jsem se vrátila domů, zjistila jsem, že moje pokožka je zcela normální. Neměla jsem žádnou alergii ani vyrážku, žádnou kopřivku. Byla jsem úplně vyléčená. Ale do mého srdce se vepsala slova: „Musíš se modlit!“ Tak jsem se začala účastnit modlitebních setkání, která vedl onen mladý františkán. Viděla jsem tam lidi, kteří se modlí jeden růženec za druhým. Tak jsem si také jeden koupila.

Začala jsem se modlit. Nejdříve několik Zdravasů, pak nějaký desátek, až jsem se modlila celý růženec. V měsíci květnu jsem každý den chodila k Panně Marii do Mondovy, abych jí poděkovala za své uzdravení. Každý den jsem stále více objevovala její něžnou lásku ke mně. Stala se mojí sestrou a přítelkyní.

Toto jediné setkání s duchovním synem otce Pia mi darovalo nový život. Ukončila jsem studium farmacie. Najednou se přede mnou objevily nové horizonty. Tak jsem prožila dva krásné roky. Na jedné straně jsem vykonávala své povolání v nemocnici a na druhé straně jsem se dva dny v týdnu starala dobrovolně o těžce postižené děti v „Piccola Casa“, v domě, který založil sv. Jan Cotolengo.

Při tom všem však bylo pro mě stále velkým utrpením, když jsem si uvědomila, že můj otec je více u své přítelkyně než u matky. Co mi nejvíce chybělo, byla krása rodiny, pocit, že všichni patříme k sobě. Můj zpovědník i můj přítel františkán mi radili, abych se ještě vroucněji modlila, abych se zcela odevzdala do Boží vůle a abych se více než na své problémy dívala na Ježíše. Ze všech sil jsem se snažila uskutečnit jejich rady, i když to bylo pro mne veli-

Marie Assunta se svým otcem

ce těžké. Bylo to jako nový začátek, začátek něčeho, co jsem nikdy neměla, protože mi chyběl náboženský základ.

Dát Pánu všechno

Jednoho dne mi můj přítel františkán položil klíčovou otázku: *Nikdy jsi nepřemýšlela o tom, že bys darovala svůj život Pánu v klauzurním klášteře?* Nikdy jsem nemyslela na to, že bych Bohu darovala všechno. Myslela jsem si, že už jsem mu darovala hodně. Čas, dobrovolnou práci, modlitby..., ale všechno, to bylo pro mne nepředstavitelné. Ta otázka ve mně vyvolala krizi. Pochopila jsem, že Ježíš chce ode mne více. A potom jsem přemýšlela o druhé části otázky: o klauzurním životě. Ani jsem nevěděla, co to je. Náboženská společnost jsem už poznala, ale kláštery jsem se nikdy nezabývala. A tak jsem o nich začala číst v knihách. I když je v Turíně několik klášterů, nemohla jsem se odhodlat k tomu, abych některý navštívila. Po určitém čase už Pán nechtěl déle čekat. Můj přítel františkán mi bez okolků řekl: *Panna Maria si přeje, abys vstoupila ke klariskám kapucínkám v Moncalieri.* Měla jsem těmto slovům věřit, nebo ne? Věděla jsem, že mám před sebou muže Božího, muže modlitby. Už jednou mi řekl Boží pravdu, i když mě vůbec neznal.

Tak začal můj velký vnitřní boj. Především proto, že jsem v tu dobu měla přítele, se kterým jsme snili o společné budoucnosti. Moje vůle se nechtěla sklonit před myšlenkou, která nebyla moje, ale Boží. Ten krok úplného sebeodevzdání byl opravdu velice těžký, než jsem mohla konečně říct: „Pane, přicházím splnit tvou, nikoliv svou vůli.“ Potom jsem se rozhodla: dobře, vstoupím do kláštera, protože to chce Panna Maria. A myslela jsem si: Pán přijme jistě moji oběť i za moje rodiče. Svému příteli jsem musela vysvětlit, jak Bůh zasáhl do mého života. I když

jsme se těšili na společný harmonický život, oba jsme pochopili, že musíme respektovat Boží rozhodnutí.

Jedno z mých nejsilnějších pokušení

Můj otec z toho byl velice smutný a cítil to jako svoji vinu. Myslel si, že mě k tomu rozhodnutí přivedl jeho způsob života. Moje matka reagovala jako většina matek. Nejdříve mi dělala výčitky, potom mi dala mnoho rad, ale nakonec přijala moje rozhodnutí. A tak přišel 30. listopad 1982, den mého odchodu. Otec vzlykal bolestí. A když jsem nastupovala do vlaku, musela jsem se podívat do matčiny tváře plné bolesti. Srdce mi prudce bilo. Když jsem stála před branou kláštera v Moncalieri, zažila jsem snad největší pokušení ve svém životě. Proč mám vstoupit do kláštera a zmařit svůj život? Viděla jsem před sebou nádhernou budoucnost, kariéru, která mohla být odměnou za všechny ty roky, které jsem strávila nad knihami, viděla jsem rodinu plnou harmonie a pokoje, po které jsem tak toužila. Možná právě teď se všechno začalo příznivě rozvíjet, a já to svým vstupem do kláštera všechno uduším. Cítila jsem se příliš slabá na to, abych odolala těmto pokušením. A tak jsem se posadila na klášterní schody před vstupem do kláštera. Připadalo mi nemožné zatáhnout za zvonček. Řekla jsem: „Pane, já to nezvládnu. Všechno jsem opustila, ale teď to musím vzdát.“ Ve své nezkušenosti jsem si nevzala peníze na zpáteční lístek. Tak jsem seděla na schodech celé hodiny. Najednou se otevřely dveře a sestra, která na noc zamykala bránu, se mě zeptala: „Co tu děláš na schodech?“ Odpověděla jsem: „Nemám sílu vstoupit. Příliš jsem si věřila.“ Ale sestra mě uklidnila: „Pojď, vezmeš si trochu teplé polévky. Potom se naučíš, že nemusíš spoléhat jen na své vlastní síly, ale musíš se spolehnout na Boha. On

Sestra Marie Assunta

ti dá sílu zůstat v klášteře a stát se řeholnicí.“

Slova sestry Kláry mě povzbudila. A tak jsem šla s ní, rozhodnutá, že se příští den vrátím domů. Sestry mi však projevily tolik lásky a pochopení – především matka Markéta, že jsem se nakonec rozhodla nastoupit postulát a potom noviciát. Když jsem do kláštera vstupovala, ještě jsem nevěděla, že zde žila služebnice Boží sestra Consolata Bertone. Ježíš se jí zde zjevil a řekl, že má často opakovat krátkou modlitbu. „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“

Zázrak obrácení

Otci to nedalo a brzy mě navštívil, i když předtím vyhrožoval, že už mě nechce nikdy vidět. Přišel utmáčený a zahanbený popřát mi k mým narozeninám. Při tomto setkání velice plakal a pak mě začal navštěvovat každý týden. Ale to největší, co Ježíš vykonal v jeho životě, bylo, že se v den mého vstupu do kláštera s velkou pokorou vrátil k mé matce. Ten den jí slíbil, že všeho osobního ve svém životě zanechá. Konečně žili v jednotě, o které jsem vždy snila. V následujících letech se otec zcela změnil, především v posledních letech, když onemocněl roztroušenou sklerózou. V jeho utrpení jsem ho ke své velké radosti slyšela, jak říká tuto modlitbu: „Pane, vybral jsem si nesprávnou cestu. Ale teď budu s tebou v ráji.“

Po otcově smrti mi k mému velkému překvapení zavolala jeho bývalá přítelkyně a řekla mi: „V den, kdy jsi vstoupila do kláštera, mi tvůj otec řekl: – Moje dcera vstoupila do klauzurního kláštera. Chtěla nám tím ukázat, v čem spočívá pravý život. Musíme se rozhodnout pro Ježíše. Dosud jsme to nedokázali udělat. Udělejme to nyní. Rozejdeme se a vrátíme se každý do své rodiny a poprosíme o odpuštění. Teď můžeme začít oba nový život.“

Tato žena se úplně obrátila. Věnovala se charitativní činnosti a začala navštěvovat jednu modlitební skupinu, kde potkala děvče, které cítilo povolání k zasvěcenému životu. Doporučila jí, aby se šla podívat do našeho kláštera v Moncalieri, kde nyní u nás žije jako sestra Bernadeta. Už při její první návštěvě jsem cítila, jako by byla mou vlastní sestrou. Bůh mi ji daroval jako útěchu za to, že jsem kvůli nevěře svého otce neměla žádné sourozence.

Pán může skutečně vykonat zázračné věci, když se mu duše zcela daruje. Já jsem mohla zažít tuto radost: viděla jsem naši rodinu opět sjednocenou v lásce a ve vzájemném porozumění a za to chci Bohu z celého srdce děkovat.

Když můj otec zemřel, přestěhovala se maminka do blízkosti kláštera a prokázala nám neocenitelné služby. V době své poslední těžké nemoci byla u nás v klášteře, kde mohla pocítit, že sestry, které se o ní láskyplně starají, jsou jejími duchovními dcerami. Zemřela 7. dubna 2006. Tak Bůh uskutečnil můj sen o harmonické pokojné rodině tím nejlepším, svým způsobem. Děkuji všem, kteří mi svou modlitbou a obětí vyprosili milost darovat Bohu všechno v odevzdanosti do jeho vůle, a tak najít jediné pravé štěstí, které na zemi existuje.

Z *Vítězství srdce* 50/2006
přeložil-lš

Znamení nejvyšší lásky

Pán Bůh, který se neúplněji zjevil v Ježíši Kristu, zůstává nadále Bohem skrytým, ale ustavičně apeluje na naši svobodu tím, že nám dává jasná znamení své lásky. K těmto zázračným znamením patří stigmata, znamení Kristova umučení, rány po proražení rukou a nohou, po bičování a korunování trním.

Stigmata poukazují na existenci nadpřirozené skutečnosti a uvádějí nás do tajemství utrpení Boha, který se stal v Ježíši Kristu pravým člověkem a vzal na sebe hříchy všech, aby je usmířil. V dějinách Církve bylo 350 osob, které měly stigmata, a z toho bylo 70 prohlášeno za svaté.

Výjimečný úžas vyvolávají stigmata na srdci, která od Krista obdržela sv. Terezie z Avily (1515–1582).

Když již byla čtyřicetiletou řeholnicí, zadávala se jednou při modlitbě na tvář ukřižovaného Krista. S výjimečnou výrazností si uvědomila ohromné drama utrpení a smrti našeho Spasitele. Padla na kolena a zcela se dala Pánu k dispozici. Od té doby byla její vnitřní modlitba rozmluvou s Bohem, plnou dětní důvěry.

Právě v tu dobu se v duchovním životě sv. Terezie objevily první vize a extáze, které z příkazu zpovědníka podrobně zapisovala. Tak napsala o Pánu Bohu: „Ta krása už jen svým jasem a leskem převyšuje všechno, co si člověk zde na zemi může představit... Je to světlo tak odlišné od světla pozemského, v porovnání s jasem a světlostí, s jakou se představuje oku, jeví se sluneční jas temný a už se nám na něho nechce ani dívat.“ Na jiném místě píše: „Jestliže jsme smutní, znamená to, že jsme se úplně od všeho neodtrhli.“

Při jednom vidění došlo k mystickým zasnubám Terezie s Ježíšem. Obdržela tehdy stigmata do srdce. Tuto skutečnost bylo možno prozkoumat a potvrdit teprve po její smrti. **Devět let po smrti při kanonickém ohledávání těla bylo vyňato její srdce, které vypadalo jako živé, zachované v neporušeném stavu. Bylo**

na něm vidět pět ran, přesně takových, jaké světice sama popsal. Jedna z nich měla délku pěti centimetrů. Podle vyjádření lékařů každá z nich by způsobila okamžitou smrt člověka, a přece s nimi Terezie žila 23 let a normálně pracovala. **Znaméním zvláštního zásahu je také skutečnost, že srdce sv. Terezie je do dnešního dne v neporušeném stavu, tedy již 424 let.** Z nevysvětlitelných příčin nedošlo k procesu rozkladu. To je fakt, který uvádí vědce do největšího úžasu. Svěží rány na zachovalém srdci sv. Terezie, přechovávané v relikviáři, je možno pozorovat v klášterní kapli sester karmelitánek ve španělském městě Alba de Tormes. Na relikviáři jsou vyryta slova: Terezie Ježíšova, Ježíš Tereziin.

Obdivuhodný je případ italské mystičky Veroniky Giuliani (1660–1727), která pochází z Città de Castelnuovo v Umbrii. Obdržela od Ježíše stigmata do srdce v roce 1697 a nosila je až do své smrti 1727. V čase extáze jí Ježíš umožnil, aby nakreslila znamení, která Ježíš vtiskl do vnitřní strany jejího srdce. Ta informace vyvolala velký rozruch u místního biskupa, duchovenstva a sester i všech, kteří byli svědky mnoha nadpřirozených událostí v životě sv. Veroniky. Teprve po její smrti mohli ukójit svou zvědavost. Biskup nařídil pitvu, které byl osobně přítomen spolu s dalšími sedmnácti svědky. Výslednou zprávu všichni přítomní podepsali. Když bylo srdce Veroniky vyňato z hrudi, zjistili, že bylo skrz naskrz probodeno. Uvnitř v srdečních komorách se nacházely všechny znaky, které světice popsal a nakreslila ve svém deníku.

Otec Pio nosil stigmata více než 50 let. Neustále krváče-

la a medicína nebyla schopna je zahojit. Krev, která z ran vytékala, měla příjemnou vůni.

Stigmata otce Pia se na jeho těle projevovala již osm let před trvalou stigmatizací. 7. září 1910 se mu v době modlitby zjevil Ježíš i Maria a spatřil na svých dlaních Kristovy rány. Když je spatřil, velice se polekal a prosil, aby ho Kristus těchto ran zbavil. „Toužím trpět, ale tak, aby to bylo v skrytu.“ Pán Bůh jeho prosbu vyslyšel. Rány zmizely, ale zanechaly po sobě velkou bolest. P. Pio dovolil Ježíši, aby ho provedl postupnými etapami nesmírně bolestné duchovní noci. Tak se ještě více sjednotil s Kristem v jeho vykupitelském díle.

Natrvalo obdržel stigmata 20. září 1918. Bylo mu tehdy 31 let. Již 5. srpna 1918 došlo k mystickému probodení jeho srdce. Popisuje to těmito slovy: „Právě jsem zpovídal, když jsem náhle zdřevněl úlekem. Před zrakem mého rozumu stannul Nebeský Host. Držel v ruce nástroj podobný železné tyči zakončené ostrým hrotem, z kterého šlehal oheň. Celou silou ji vrhl do mého srdce. Zdálo se mi, že umírám. Prosil jsem chlapce, kterého jsem zpovídal, aby odešel, že je mi velmi nevolno. Ta muka trvala bez přestávky až do 7. srpna ráno. Nedokážu popsat to utrpení, bylo to, jako by mi někdo trhal vnitřnosti. Od toho dne jsem smrtelně zraněn. Cítím v duši ránu, která je celou dobu otevřená a připravuje mi trvalé umírání.“

Otec Pio si musel denně vyměňovat prádlo a obvazy pro-

sáklé krví. Napsal: „Vidím se utopený v oceánu ohně. Rána, která zůstala otevřená, stále krvácí.“ Utrpení způsobené touto mystickou událostí trvalo v různé intenzitě až do 20. září. V některých chvílích bylo tak silné, že otec Pio prosil, aby mohl zemřít. „Rána je tak bolestivá,“ napsal svému duchovnímu vůdci, „že by stačila tisíckrát způsobit smrt.“ Při jiné příležitosti napsal: **„Má utrpení jsou pro mě zdrojem radosti: sám Ježíš si je žádá, potřebuje je pro spásu duší.** Ptám se však sám sebe, jakou úlevu mu může způsobit moje utrpení? Jaká je to výsada! Jak vysoko pozvedl Ježíš mou duši!“

„Kolikrát bys mě opustil, kdybych tě nepřibil na kříž?“ řekl Pán Ježíš otci Piovovi. „Pod křížem se učíte lásce a já touto láskou neobdařuji všechny duše, ale jen ty, které jsou mi nejdražší.“

Z poslušnosti k svému představenému popsal P. Pio okamžik, kdy 20. září 1918 obdržel trvalá stigmata: „Seděl jsem na kůru po mši svaté a náhle mě opanovala velká tíže, podobná sladkému snu. Všechny moje vnitřní i vnější smysly a celá moje duše se pohroužily do nepopsatelného uspokojení. Setrval jsem v tom stavu, když jsem náhle spatřil před sebou tajemnou postavu podobnou té, kterou jsem viděl 5. srpna, jen s tím rozdílem, že její ruce i nohy byly zbroceny krví. Neumím popsat to, co jsem v té chvíli prožil. Cítil jsem, jako bych umíral, a jistě bych zemřel, kdyby Pán neposílil mé srdce, které bylo vytrženo z mé hrudi. Když tajemná

postava zmizela, spatřil jsem, že moje ruce i nohy i bok byly proraženy a bohatě krvácely. Představte si trýzeň, kterou jsem pocítil a kterou pocítuji ustavičně den co den. Rána srdce ustavičně krváčí, zvláště od pátečního večera do soboty. Obávám se, že zemřu z důvodu vykrvácení, jestliže Pán nevyšlyší nářky mého ubohého srdce a nezabaví mě těch ran. Ať mi nechá to utrpení, ale odejme ty vnější znaky, které mi působí velké zahanbení a pokoření.“

Od toho okamžiku nosil otec Pio až do své smrti na svém těle znaky Kristova umučení a smrti. V jeho boku vznikla hluboká rána, ruce i nohy byly zcela proraženy. Byla to znamení zvláštní příslušnosti ke Kristu a úplného sjednocení s ním (srov. Gal 6,17).

Rány neustále krvácely, nehojily se ani nepodléhaly zánětům či nákaze. Byl to opravdový zázrak.

Rány vyšetřovaly nejvyšší vědecké autority té doby a vyloučily jakoukoliv chorobu kůže. Rány na ruku a na nohu měly v průměru 2 cm a krev na nich tvořila krvavé strupy. Naopak rána v boku měla tvar obráceného křížce o délce 7 x 5 cm. V okamžiku smrti došlo k novému zázraku. Všechny rány okamžitě zmizely a nezanechaly po sobě žádné jizvy. Tento jev nemá žádné vědecké vysvětlení.

Stigmata vydávala příjemnou vůni květů, kterou cítili všichni, komu dával otec Pio pocítil svou přítomnost. Na mnoha místech světa žijí osoby, které tím způsobem pocítily přítomnost otce Pia a jeho přímělu u Boha.

Stigmata sv. Terezie, sv. Veroniky a sv. otce Pia byly nadpřirozeným jevem, který věda nedokáže vysvětlit. Poukazuje zcela zjevně na Krista, na tajemství našeho vykoupění, které uskutečnil svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním.

*Z Miłujcie się 3/2006
přeložil -lš-*

Bolestná Matka Panna Maria

Církev pro památku Panny Marie Bolestné zvolila čtení textu z listu Židům, který mluví pouze o Kristu. Chce tím však vyjádřit, že Mariino utrpení je nejtěsněji spjato s utrpením Ježíše Krista, je podílem a účastí na jeho utrpení. Právě proto Církev na tyto bolesti vzpomíná a staví nám je před oči.

I pro nás platí: Jen to utrpení našeho života, které je ve vztahu k Ježíši Kristu a které nás přivádí blíže k němu, má opravdu pozitivní význam pro nás i pro Církev. Protože Mariiny bolesti znamenají utrpení s Kristem, proto i o nich platí to, co o nich slyšíme v listu Židům 5,7-9.

I její utrpení je v plném slova smyslu lidské utrpení s jeho temnotou a tísni, které nás často tak stravuje. Jestliže ani pro Ježíše Krista nebylo utrpení lehčí kvůli jeho božskému bytí, nýbrž klesal pod jeho břemenem *s naléhavým voláním a slzami*, jak by mohla Maria procházet těmito nejtěžšími okamžiky svého života neschválena tou nejkrutější bolestí. Její hluboká víra nemohla zabránit tomu, aby nebyla pohroužena do temnot. Umožnila jí však, aby zůstávala věrná a krá-

čela oddaně s Kristem, i když již nic neviděla a musela stát pod postupným křížem.

Je zcela mylné se domnívat, že vírou a vztahem ke Kristu se musí utrpení ihned stát lehčím. Trpět s Kristem neznamená vůbec, že by se nám ihned muselo dostávat útěchy, a stupeň víry se nedá odvozovat od toho, jak lehce snášíme utrpení. Proto je nesprávné myslet si o někom: „Kdyby měl více víry, nebyl by tak zdrcený!“ Víra nám neodnímá utrpení, ani vnitřní bolest. Ale uschopňuje nás, abychom i v tomto stavu zůstali Kristu věrní.

V Listu Židům se dále hovoří o tom, že utrpení ve spojení s Kristem obsahuje v sobě **proces učení**. Ten má své stupně, na které je nutno vystupovat jeden po druhém. Je to cesta, po které věřící postupuje jen docela pomalu, a nemusí se za to nijak stydět, protože právě v tom se stává podobný Božímu Synu, který se *utrpením naučil poslušnosti*.

Mariin život je právě touto cestou učení, cestou růstu poznání ve škole utrpení. Maria s bolestnou „námahou srdce“

(Redemptoris Mater 17) kráčela od jednoho nepochopení k druhému, a přece kráčela statečně a svou cestu nevzdávala.

Bůh nás učí poznávat čas utrpení a stávat se tak stále více poslušnými. Neočekává, že to budeme umět hned na počátku. Můžeme jako začátečníci dělat krok za krokem. On má s námi trpělivost. A když zůstaneme až do smrti těmi, kdo se učí, zůstáváme tak v té nejlepší společnosti s naším Pánem a jeho Matkou.

Jestliže se utrpení podobá utrpení Ježíšovu a je s ním spojeno, pak i o něm platí, že uprostřed namáhavého procesu učení zůstává trpící obrácen k Bohu. Neodvrací se od něho, aby někde jinde hledal útěchu a pomoc.

Proto také může trpící očekávat povýšení. Nikoliv tak, že by byl utrpení ušetřen, nýbrž tak, že se mu dostane takové posily, aby dosáhl slávy u Otce.

Šedm Mariiných bolestí představuje život až po okraj naplněný utrpením, ale toto utrpení, kterým procházela ve spojení se svým Synem, ústí spolu s ním také do slávy vzkříšení.

Tak jako Kristus tím, že přijal své utrpení, stal se *příčinou věčné spásy*, a jako Mariina věrnost v plnosti utrpení byla dokonale plodná, tak se i každé naše s nimi spojené utrpení mění v pramen požehnání.

Církev vyjadřuje právě tuto myšlenku zcela jasně v závěrečné mešní modlitbě, když prosí: „Pane, náš Bože, ... dej nám, abychom s myšlenkou na bolesti blahoslavené Panny Marie byli připraveni snášet strádání našeho života a tak doplňovat, co schází do plnosti utrpení Krista pro jeho Tělo, kterým je Církev.“

Pohled na trpící Matku Boží nám může pomáhat, abychom hlouběji pochopili smysl našeho utrpení i jeho blažený cíl a mohli tak v neochvějně věrnosti kráčet společnou cestou s Kristem.

-SKS- 36/2005

Panna Maria Bolestná, Matka a Snoubenka

Jednou jsem vyjel na pouť k Panně Marii Královně doufaje, že si zaručeně vyprosím milost tolik pro mne potřebnou. Za pár dní jsem se vrátil a shledal vše v původním nepořádku: tíživá kněžská služba neposlušným svěřeným duším, trapné situace s dalšími Bohu oddanými osobami.

Takže jsem konstatoval, že od Panny Marie jsem žádnou milost nedostal, a v největší tísní jsem se odvolal k samotnému Pánu Ježíši a „podal stížnost“ na Pannu Marii.

Uplynuly asi dva týdny v dosavadním zápřahu. Přišla neděle 15. září, svátek Panny Marie Bolestné a den mého vyslyšení.

Jeden z farníků mě vezl z kostela zánovním vozem Škoda 100. Cesta ubíhala v poklidu, odbočili jsme na přípojku k dálnici, když tu mi ztuhla krev v žilách: asi 15 m proti nám v našem jízdním pruhu se vynořila Dacia. Ani jsem nevbudil lítost a ztratil jsem vědomí. Možná hrůzou.

Probral jsem se po pěti hodinách, byla už noc, na jednotce intenzivní péče. Stál nade mnou doktor a vyzval zřízenec, aby mě neprodleně dopravili na operační sál. V té chvíli mi v hlavě sepnulo a prohlásil jsem, že nikam nejedu, dokud mě nenavštíví katolický kněz. Půl hodiny mě přesvědčovali, že za chvíli budu zpátky. Zasunuli jen kyčelní kloub, který ležel vedle mě, a operace byla skončena.

S velkým chirurgickým zákrokem se čekalo 5 dní, až mě přejde otřes mozku. Potravu jsem nepřijímal, zato jsem několikrát denně pozvracel vzorně ustlanou postel. Čtvrtý den mě to přestalo bavit a nazítří, v pátek, jsem podstoupil pětihodinovou operaci, při níž mi do těla zabudovali tři šrouby. To abych nezapomněl na tři hřeby Pána Ježíše.

Na pokoj jsem se vrátil se zadržovanou nohou, neboť byla

zlomená, a navíc upevněnou na kladce. Provrtali mi koleno a za drát upevnili závaží, které vytahovalo nohu z kloubu, aby se zahojil.

Tak jsem měl osm týdnů na rozjímání. Bylo jasné, že moje reklama byla kladně vyřízena. Byl to svátek Panny Marie Bolestné a k tomu malá Kalvárie. Pak jsem se dostal na roční rehabilitaci a neřešitelné problémy se rozplynuly jako pára nad hrncem.

Kdo by neznal Michellangelovu *Pietu* nebo Oratorium od Dvořáka *Stabat Mater Dolorosa*?

A začátek byl v Káně Galilejské. Nikdo nepochybuje, že se ta svatba opravdu konala a že Ježíš opravdu proměnil vodu ve víno.

Sv. Jan však jasně vkládá do krásného příběhu mnohem hlubší pravdy. Hlavními osobami na svatbě nejsou snoubenec a snou-

benka, jak by se právem očekávalo, ale Ježíš a Maria.

I popis trapné záležitosti skýtá hlubší čtení. Svatopisec neříká, že svatečkanům došlo víno, ale Panna Maria oznamuje svému Božskému Synu, že se nedostává vína. Jakého vína? A komu? Celému lidskému pokolení chybí víno spásy, víno Božího Království.

Ježíš svou Matku neodmítá, ale sděluje: „Uznávám, co říkáš, ženo. Zdali nepřišla má hodina?“

A svým prvním zázrakem naznačil, že Boží Království již přichází. Mesiánské víno bylo zde. Pojem „víno“ se v hebrejštině dá vyložit jako „krev hroznu“.

Hodina spásy začala, ale dokončena bude až s kalichem pravého Mesiánského vína, totiž Kristovy vlastní Krve. A pravá Snoubenka Panna Maria stojí u vonného lože lásky, aby přijala dar Těla a Krve Božského Snoubence.

To sv. evangelista předznačil líčením události v Káně Galilejské.

Ježíš na tomto místě a pak při vrcholném úkonu lásky na kříži oslovuje svou přesvatou Matku „ženo“. Tím je vyjádřeno, že Kristus je nový Adam, tedy obnovený muž a Panna Maria je nová Eva, tedy obnovená žena. Přirozené příbuzenství ustupuje.

A pravá mesiánská svatba se koná až na Golgotě. Tak se zrodila Církev.

A Kristus je nejen Snoubencem zasvěcených duší, ale každé duše, která přijímá Jeho Obět Nejsvětějšího Těla a Krve.

Koncil udělil Boží Matce titul Matka Církev. Není to jen proto, že porodila Krista, Hlavu Církev. Ona přijala Jeho Obět jménem celého lidstva.

A tak je Panna Maria Bolestná Snoubenkou a Matkou.

A vyslyšela mě, když přednesla mou žádost Božskému Králi, který kraluje z Kříže.

P. ThLic. Filip Maria A. Stajner

FILM O MEDJUGORJE

Mel Gibson, autor filmu *Umučení Krista*, chce natočit film o poutním místě Medjugorje. Chystá se toto místo navštívit spolu s představitelem Krista Jimem Caviezelem, který je s Medjugorje velmi spjat. „Nic jsem v tom místě neviděl, jen žena mě přiměla, abych tam jel. Uchvátily mě tváře poutníků. Viděl jsem víru těchto lidí, a to mě obrátilo,“ řekl Caviezel.

POKLES SEXUÁLNÍ AKTIVITY NA ŠKOLÁCH V USA

Centrum kontroly nemocí v USA oznámilo, že v posledních 15 letech výrazně poklesla sexuální aktivita na vyšších školách. Křesťané se zasadili o to, aby se na školách propagoval program mravní čistoty. Od 90. let se tyto programy velice rozšířily a přinesly své ovo-

ce. Poklesl počet nezletilých otěhotnělých žáků.

BIBLE NA INTERNETU

Na Filipínách byla na internetu rozšířena elektronická podoba Bible v osmi nejvíce používaných dialektech. Je to iniciativa filipínské biblické společnosti, která chce Bibli všem zpřístupnit. Elektronická Bible však nabízí také některé anglické překlady, konkordanci termínů, plán, jak během roku přečíst celou Bibli, a možnost dělat si poznámky.

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V ETIOPII

V západní Etiopii se stále více rozmáhá pronásledování křesťanů ze strany muslimů. Muslimové obsadili pozemek jedné křesťanky, aby tam mohli postavit mešitu. Chtějí mít mešitu co dva kilometry, proto zabrali ta-

ké pozemek jednoho evangelizátora, a křesťana, který konvertoval z islámu, zbičovali a ukřižovali. Ze 70 milionů etiopského obyvatelstva patří 40 % k pravoslavné církvi, 12 % je protestantů a asi 1 % katolíků. Muslimové tvoří 35 % obyvatelstva.

DISKRIMINACE V TURECKU

Po informační cestě Tureckem v doprovodu zástupců katolické a evangelické církve prohlásil generální sekretář CDU Ronald Poffala, že rozsah omezení náboženské svobody v Turecku vyvolává velmi vážné obavy. Ani katolická ani protestantská církev nemají v Turecku status právnické osoby. Majetek a prostory pro bohoslužby mohou nabývat jen ve značně omezeném rozsahu. Nejsou povolená žádná vzdělávací zařízení pro laiky ani pro kněze.

Podstata liturgie a nutnost její reformy

Liturgie je cesta slavení Kristova tajemství. Církev, mystické Kristovo tělo, prokazuje Bohu tuto službu. Ona je vrcholem, ke kterému směřuje působení Církve, a současně pramenem, z kterého proudí její životní síla. Skrze liturgii pokračuje Kristus ve své Církvě v díle svého vykoupení (Kompendium 219). Je-li liturgie v krizi, pak se v ní jen naznačuje a nikoliv uskutečňuje dílo vykoupení. Postihuje to pravdu Církve v její vnitřní podstatě: stává se z ní pouze pronášení slov, které nezasahuje život. Víra se stává věcí volby.

Právě průběh pontifikátu Benedikta XVI. postavil Církev, věřící a západní kulturu znovu před velký problém naší doby: Krize Církve je krizí víry. Krize víry není jen vnitrocírkevní náboženský problém. Projevuje se v krizi identity moderního člověka a moderní společnosti. Krize víry je krizí svobody. Svoboda se stala matnou a planou. Projevuje se jako prostá uvolněnost od tlaků a mezí. Snoubí se s nárokem, že všechno je možné dělat bez pravidel a bez omezení. Tomuto zdánlivě svobodnému člověku připadá těžké vidět nebo uznat, že podstata sebeuskutečnění a sebepoznání spočívá v tom, že uznáváme svobodu jako stanovenou a vytvořenou. Je to pravda bytí Boha, která je nám darována jako jeho odraz v lidském bytí. Čím větší je naše blízkost k Bohu, tím větší i blízkost k druhým. Falešné svobody radikální autonomie vedou do propastí opuštěnosti, ke ztrátě důvěry a k neschopnosti lásky. Člověk klesá do běsnění a zmatku. Je třeba obrátit lidský zrak k tomu, že pravá autonomie a pravá svoboda spočívá jedině v přijetí závislosti: člověk je svobodný, protože poslouchá Boží zákon.

Liturgie jako zrcadlový obraz víry

Boží zákon není abstraktní, nýbrž konkrétní, bezprostřední výsledek osobní zkušenosti a setkání s Kristem. Historickým vtělením Boha v jeho Synu se zbožšťuje to, co je lidské a konečné. Kristova událost se týká každé teorie i praxe, rozumu stejně jako zkušenosti. Daností světa je nabízena možnost dotýkat se toho, co je nekonečné a nepro-

niknutelné Boží tajemství. Zvláštěnost křesťanství spočívá právě v tom, že rozum a to, co je konečné a bezprostředně přístupné, nekapituluje před tím, co je božské a nekonečné. Nic z toho není odsunuto do exilu. Konečné se stává cestou a Božím znamením. Člověk se může vydat na tuto cestu. Má na této cestě sloužit, aby službou hledal Boha. Liturgie je služba Bohu, ve které se Bůh vždy zpřítomňuje.

Tak je také jasné, že krize liturgie je prvním odrazem krize víry. V jejím projevu se zrcadlí ztráta pravdy ve prospěch falešné autonomie. „Lodička Církve“, jak to řekl papež 29. července 2006, trpí tím, že je předmětem hanobení, ran a útisku. „Loď Církve se stále zmítá v bouři ideologií s jejich vodami, které do ní pronikají, a zdá se, jako by byla určena k zániku,“ říká papež.

Církev se stala obětí modernosti, která stojí v konfliktu sama se sebou, ba co víc, učinila konflikt svou podstatou. Je však třeba se vědomě soustředit na to, co je podstatné. Nejtěžším a nejcitelnějším otřesem pro Církev byla liturgická reforma po II. vatikánském koncilu. Kardinál Ratzinger jednou popsal dva pro návštěvníka bohoslužeb nejnápadnější výsledky: „Zmizela latina a oltář se otočil k lidu. V koncilních textech není ani o jenom ani o druhém vůbec řeč. Teprve při všeobecném zavedení misálu z roku 1969 se mluví o oltáři odděleném od zdi, aby ho bylo možno snadno obejít a sloužit verus populum – směrem k lidu.“ Přitom však poukázal kardinál Ratzinger na prohlášení Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád z roku 2000:

fyzické nasměrování je třeba odlišovat od duchovního. „Když kněz slouží versus populum, mělo by jeho duchovní nasměrování přesto vždy zůstat versus Deum per Iesum Christum (na Boha skrze Ježíše Krista).“ Obrady, znamení, symboly a slova nemožnou vnitřní dění tajemství spásy nikdy vyčerpat, a proto je třeba jednostranné a zabsolutizované postoje vyloučit.

Cesta k tajemství

Nezbytnost nového liturgického vědomí byla vyjádřena právě na biskupském synodu o Eucharistii. Synodní otcové vyzvedli do popředí: Se „zákonem slavení“, tzn. s liturgií, stojí a padá „zákon modlitby“, tzn. možnost přiblížit se pravdě Boží. K tomu potřebujeme novou liturgickou katechezi. Liturgie musí uvádět do tajemství, nikoliv však je banalizovat a redukovat na ryze lidskou a světskou záležitost. Liturgie musí vyjadřovat to, co je skryté a co je možno vytušit jen v posvátném mlčení.

Není proto divu, že nový sekretář Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád arcibiskup Malcolm Ranjith Patabendige Don zdůrazňuje nezbytnost reformy pokoncilní, nikoliv však koncilem zamýšlené liturgie. Papež si je této situace vědom a je třeba vyčkat, jaké nové linie budou vytyčeny. Ranjith vyslovil politování, že po koncilu došlo k některým změnám, které byly provedeny v euforii rychle a bez rozmyslu. To vedlo ke ztrátě posvátného a mystického. Místo aby liturgie a zvláště Eucharistie byla chápána jako podstatný úkon Církve, došlo ke ztrátě posvátna. Právě v době sekularizace je podle Ranjitha nejvyšší

povinností Církve obnovit smysl pro posvátno a pečovat v tomto směru o přiměřenou praxi. Přitom vyzvedává Ranjith jen to, co je obsaženo v Codex Iuris Canonici: „Posvěcující službu plní Církev zvláště posvátnou liturgií, která je chápána jako vykonávání kněžské služby Ježíše Krista. V ní se skrze smysly vnímatelná znamení naznačuje a uskutečňuje posvěcování lidí a vykonává se tímto specifickým způsobem ryzí veřejná bohoocta mystického Kristova těla, jak jeho Hlavy, tak jeho údů“ (CIC 1983, can. 834 § 1).

Nikoliv lidské vlastnictví, nýbrž Boží dar

Liturgie není vlastnictví, nýbrž dar. Určuje ráz církevního i křesťanského života. Proto se správný způsob bohoopty nesmí změnit v divadlo. Liturgie se nikoliv „dělá“, nýbrž koná. Reforma provedená od psacího stolu pod vlivem moderních tendencí zastírá životný vztah k tradici a k praxi víry.

Liturgie je akt osvobození. Tak jako lotosový květ se vši svou krásou vyrůstá z bahna a přitahuje k sobě smysly a pohled, tak zdůrazňuje liturgie pravou svobodu: absolutním povznesením k Pánu se lidský život mění. Kristus je středem i cílem. Liturgie je místo božské pravdy, ke které se člověk v klanění víry obrací. Toto božské místo nesmí být snižováno. Slouží totiž k tomu, abychom prokazovali Bohu za jeho činy i jeho vůli nejvyšší čest a slávu. Liturgie je klanění, mystika, duchovno, oslava praveho života.

Z Komma 35/2006
přeložil-lš

Je moudré dávat dvěma bratrům, kteří se nenávidí, stejný dům? (2)

Znovuzaložení státu Izrael

Židovský národ byl Římany vyhnán do 2000leté diaspory. Jak se opět vrátil do Svaté země? Rezolucí OSN z 29. listopadu 1947. Iniciátorem znovuzaložení Izraele je tzv. sionismus, který založil Theodor Herzl na přelomu staletí. Sionisté jsou přesvědčeni, že Svatá země musí znovu přejít do držení Židů, protože jim byla příslibena Hospodinem. Výraz „sionismus“ je odvozen od slova „Sion“, nejstarší části Jeruzaléma, kterou kdysi dobyl sám David a kam by se chtěl židovský národ vrátit. Nesmíme se však domnívat, že představy sionistů sdílají všichni Židé. Židovství je v dnešní formě všechno, jen ne homogenní. Ortodoxní židovství (pravověrné) patří k sice ne největším, ale k směrodatným směrům židovství (mimo něho existuje konzervativní a liberální židovství), a to vidí ve vytvoření židovského státu rouhání proti Bohu. Jen Adonaiovi (židovský výraz pro Boha) je dovoleno osvobodit Židy z vyhnanství. I když každé politické řešení odmítají, částečně se sami chovají v rozporu s tímto přesvědčením, protože jsou sami politicky činní proti sionismu.

Ortodoxní Židé ze svého odmítání Izraele nedělají žádné tajemství, např. vrchní rabín Moyshe Friedmann, žijící ve Vídni. Ne všichni ortodoxní Židé jsou tak pozitivně nakloněni katolické církvi jako Friedmann, ale všichni odmítají současný stát Izrael. To je také důvod, proč izraelská armáda v ortodoxních čtvrtích Jeruzaléma (Mea Shearim) nemůže verbovat žádné vojáky, ačkoliv jsou to rodiny s více než 10 dětmi, které si podržely způsob života, jaký vedly ve východoevropských ghettech. Tyto rodiny odmítají stát Izrael a stát jim neposkytuje sociální pomoc.

Na tomto místě je třeba otevřeně vyslovit výbušnou otázku na adresu Izraele: Bylo to po právní stránce správné, že OSN prohlásilo dvoutřetinovou většinou část Palestiny za židovský stát a předalo Židům území, která byla v držení Palestinců?

Na tuto otázku bych chtěl odpovět protiotázkou: Je moudré usadit ve stejném domě dva bratry, kteří se vzájemně nenávidí? Problematiku založení židovského státu v Palestině poznali po založení samotní Židé. Nejznámější představitel tzv. postsionistického hnutí Moshe Zuckermann, aniž by se odvolával na teologické důvody, vidí toto dilema: Vychází z toho, že Izrael zůstane buďto demokratický, pak ale musí přiznat izraelským Palestincům plná práva a v dohledné době nemůže vzniknout většinový židovský a tím ani sionistický stát. Nebo

se Izrael zachová nedemokraticky a upadne tím do konfliktu, na kterém vše ztroskotá.

Tento čistě demokratický (ale plně správný) názor je třeba doplnit o poznání vyššího principu: víra určuje jednání. Axiomy obou věroučných směrů jsou dávno známé – znějí: „Oko za oko, zub za zub“ na židovské straně a „džihád – svatá válka proti nevěřícím“ na islámské straně. Obě strany tedy mají v důsledku své víry silnou ochotu k násilí a tato síla se v případě potřeby skutečně uvolňuje. Nejsou snad dějiny prvních padesáti let existence izraelského státu dějinami války? Ještě tu noc, kdy byl stát založen, vyhlásily Egypt, Saúdská Arábie, Jordánsko, Libanon, Irák a Sýrie novému státu válku – dochází k izraelské válce o nezávislost, v roce 1967 propuká devítidenní válka, roku 1973 válka Jom Ki-

pur. Jaká bude budoucnost státu, který je založen na válkách? Izrael a Izák v jednom domě? Nebude jeden bratr ohrožovat druhého? Jak to vypadá v současnosti s Izraelem, který se nachází ve válečném stavu s libanonským Hisballáhem?

Na základě židovského práva na odvetu, převzatého ze Starého zákona, a z Koránu uplatněné výzvy k boji proti nemuslimům rekrutují se na muslimské straně sebevražední atentátníci a každý takový útok oplácí izraelská armáda odvetnými údery, které opět vyvolávají sebevražedné atentáty. Obě strany jsou pevně přesvědčeny, že jejich násilí je oprávněné.

Z tohoto způsobu smýšlení je jasné, že opuštění spirály násilí je možné jen při opuštění těchto přesvědčení víry. Pro obě náboženství by přijetí křesťanství bylo jediným východiskem. Je zajímavé, že okamžik tohoto obrácení byl pro obě náboženství na dosah ruky.

Pro Židy to byl osudový okamžik, kdy Kristus plakal nad Jeruzalémem a řekl: „Kéž bys poznalo alespoň ty, co je tobě ku pokoji!“ Vykupitel stál před zvoleným městem, ale jeho brány zůstaly před ním zavřeny. Kristus řekl: „Co je tobě ku POKOJI!“ a dva tisíce let nato jsou jeho slova stejně pravdivá jako nikdy předtím. Bez Krista nebude v Palestině mír! Ať si politikové navzájem udělují Nobelovy ceny za mír a jeden po druhém zanechávají po sobě „Road map“ k překonání konfliktu. Není to nic víc než házení písku do očí. Kořeny leží mnohem hlouběji – jsou ve falešném náboženském přesvědčení.

I pro muslimy byla možnost obrácení jednou velice blízko. Na konci 19. století se v Evropě mluvilo o „nemocném muži na Bosporu“. Ve skutečnosti byl tehdy islám hospodářsky u konce. Ohrožující islám, jak ho dnes známe, je důsledkem věčného obchodu s ropou a surovinami, který přivedl pouštní

DISKRIMINAČNÍ ZÁKON

V Kalifornii byl schválen zákon, který ukládá všem organizacím a institucím, které chtějí získat státní podporu, aby prosazovaly homosexualitu. Návrh tohoto zákona pochází od demokratické poslankyně a lesbické aktivistky Sheily Kuhlové. Všechny organizace musí zajistit svobodný přístup každému bez ohledu na jeho sexuální orientaci. Znamená to např., že ve školních učebnicích se musí o homosexualitě hovořit jen pozitivně. Církevní školy, které tak neučiní, dostanou podstatně méně prostředků.

POBUŘUJÍCÍ KNIHA

Tři měsíce před návštěvou papeže v Turecku vyšla v této zemi kniha, která vyznívá jako špatný a neomalený vtíp. Román má podtitul: „Kdo zabije papeže v Istanbulu?“ a pojednává v nechtutné fikci o atentátu na papeže, který se má stát obětí spiknutí, ve kterém hraje svou roli kromě turecké tajné služby také Opus Dei a jeden kardinál. Román má ještě více podpořit nejistoty a obavy, ve kterých žijí náboženské menšiny v Turecku.

POKUTA ZA ZNAMENÍ KŘÍŽE

Polský fotbalista Artur Boruc, který působí v klubu Celtic Glasgow, musí zaplatit peněžitou pokutu, protože se před zápasem proti Glasgow Rangers na hřišti požeňal. Fanoušci Rangers jsou touto pokutou potěšeni. Jsou to tradičně protestanti. Pokládají počínání polského brankáře za provokaci, která měla zviklat soupeře.

PROPUŠTĚN PO DESETI LETECH

V Číně byl po deseti letech věznění propuštěn na svobodu světicí biskup An Shuxin.

Byl prý propuštěn proto, že přijal určité sblížení s vlasteneckou církví, aniž by k ní přestoupil. Biskup byl zajat před deseti lety při jedné razii na kněžský seminář, který zůstal věrný Římu. Od té doby bylo místo jeho pobytu zcela neznámé. Oblast Hebei, kde žije, je se svým 1,5 milionem katolíků tou početně největší. Patří převážně k podzemní církvi.

POPRAVA KATOLÍKŮ ODLOŽENA

Poprava tří katolíků, odsouzených v roce 2001 v Indonésii k smrti za účast v nepokojích, byla opět odložena, ale současně byla odmítnuta žádost o jejich omilostnění. Další žádost mohou podat až za dva roky. Obvinění odmítají všechna obvinění a pokládají případ za provokaci bezpečnostních orgánů. V celé zemi se za ně konají protestní a modlitební akce. O jejich omilostnění žádal i papež Benedikt XVI.

OBRÁCENÍ VĚDCE

Francis Collins, ředitel „Human Genom Project“ byl dříve šťastný, že je ateista. Při svých vědeckých výzkumech však musel konstatovat, že ve všem, co objevil, musel být někdo před ním, kdo problém znal. Pokládá za největší tragédii naší doby názor, že věda a víra musí mezi sebou bojovat. Vědecká práce mu umožnila nahlédnout do „Boží kuchyně“. Setkání s těžce nemocnými změnila jeho pohled na život. Tito nemocní místo toho, aby se bouřili, opřeli se o svou víru jako o zdroj útěchy.

K jeho obrácení přispěl i C. S. Lewis a jeho dílo „Mere Christianity“. Když udělá vědec velký pokrok, raduje se jako vědec, že něco hledal a nalezl. Ale to je současně okamžik, kdy cítí, že se přiblížil ke Stvořiteli, a to v tom smyslu, že právě vidí, co před ním žádný člověk neviděl, co však od věčnosti zná Bůh.

podařilo se mu tím snadněji u lidí, kteří v Krista nevěří. Oni se řídí ve svém jednání nikoliv nezištnou Kristovou láskou. Zdá se, že to je poslední a současně nejvyšší pokušení pro člověka: „Tu mu ukázal všechna (!) království světa a řekl: – Toto všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“

Abychom přesně zjistili zájmy této třetí skupiny, je třeba dát slovo povolání americkému politikovi Zbigniewu Brzezinskému. Ve své knize „Jediná světová velmoc – americká strategie nadvlády“ rozlišuje bývalý bezpečnostní poradce amerických prezidentů a první ředitel trilaterální komise (údajně profesor pro americkou zahraniční politiku v Baltimoru – vedle Kissingera jeden z nejvlivnějších globálních stratégů Ameriky) mezi „geopolitickými uzlovými body“ a „geopolitickými aktéry“. „Geopolitické body“

jsou určovány především zeměpisem, který v jednotlivých případech vděčí zvláštní roli, jaká spočívá buď v tom, že zajišťuje přístup k důležitým geopolitickým oblastem, nebo může některému geopolitickému aktérovi zamezit přístup k určitým zdrojům. Aktéry jsou „ty státy, které mají kapacitu a národní vůli vykonávat svou moc a vliv mimo své hranice“. Prvořadým cílem americké zahraniční politiky musí být podle Brzezinského ovládat důležité uzlové body Eurasie. Jde přitom především o zdroje, suroviny a přístup k důležitým geostrategickým spojení. Jak se tento Brzezinského axiom ovládnutí zemí bohatých na suroviny vyvíjí v praxi, může snadno demonstrovat jeden příklad. Exxon Mobil, americký naftový koncern, mohl překročit svým ročním ziskem 36,13 miliard dolarů nejen svůj vlastní rekord 25,33 miliard z roku 2004

o téměř 43 %, ale byl to i největší zisk, jakého bylo v podnikání v USA a tím i pravděpodobně v dějinách vůbec dosaženo. Tohoto vykořisťování v takové výši bylo možno dosáhnout jen díky irácké válce, která přivedla těžní věže nesmírných ropných ložisek mezi Eufratem a Tigridem do texaských rukou. Samozřejmě že při takovém ročním rozpočtu jsou náklady na volební kampaň ropné rodiny Bushovy úplnou maličkovostí.

Vedle Ameriky je třeba jmenovat Čínu a Indii, které s národním hospodářstvím více než miliardy lidí představují významné závaží na globální váze národů. I ony mají obrovský zájem o zdroje na Blízkém východě. Že Amerika nemůže populační obry a atomové státy, jako je Indie, přehlížet, ukazují poslední smlouvy. Ale i menší evropské státy patří k těm, které mají profit z konfliktu na Blízkém východě. Arabské země díky ropnému bohatství dobře platí za moderní technologie. Ať už jsou to zbraně, atomové reaktory, průmyslová zařízení. Nikdo se neptá, je-li to odpovědné exportovat tyto technologie do muslimských států. Důležité je, když obchodní partner dobře platí, ať je to kdokoliv.

V době studené války mohla Amerika zásobovat jednu a Rusko druhou stranu, aby se každému posloužilo. Tak bojovaly arabské země s kalašnikovými z Iševska, Izrael s raketami Patriot od firmy Lockheed z Marylandu. Zhroucením komunistického systému se na tomto rozdělení rolí nic nezměnilo. Jeden z nejlepších odběratelů ruské uranové technologie je Írán. Pro tuto třetí skupinu bez Boha platí axiom: Víra, že neexistuje Bůh, který bude jedou soudit lidi, určuje naše jednání. Otázka po mravnosti je nemístná, jediné, po čem se ptáme, je profit a zisk, moc a vliv. Jinak mluvíme o nepřehledném množství bank a průmyslových magnátů, u kterých se díky globaliza-

oblasti k neobyčejnému bohatství. Existují dopisy neobyčejné moudrosti, které napsal Charles Foucauld, mnich, který žil mezi muslimy jako poustevník. Viděl, že obrácení muslimů je na dosah, ale současně již tehdy řekl, že islám se stane strašným ohrožením, jestliže se nevyužije tato jedinečná příležitost k jeho obrácení. A přesně to se stalo. Obrácení k náboženství lásky bylo by tedy klíčem k míru na Středním východě. Je to totiž poslední možnost řešení konfliktu: řešení v rámci dějiny spásy.

Zatím však ještě nebyla řeč o dvou velice důležitých spoluhráčích. Ten první z těchto dvou má takovou kapacitu, že může přivést konflikt na Jordánu až do globálních rozměrů.

Třetí strana – vazalové ateismu

Existuje třetí velká skupina, která má velký zájem na konfliktu na Jordánu, která nesdílí ani židovské přesvědčení o vyvolení, ani prorocké poslání Mohamedovo. Řeč je o těch, kteří vůbec nevěří. Protože pro ně neexistuje osobní Bůh ani osobní soudce lidstva, jeho příkázání nejsou závazná. Důsledkem je, že se může prohlásit za dovolené všechno, co slouží vlastním zájmům.

Tato strana zahrnuje moderní průmyslové státy „západní polokoule“. Na prvním místě je třeba jmenovat Ameriku, ale v jejím závěsu všechny evropské průmyslové státy, které si chtějí co nejvíce ukrojit z velkého koláče obchodu se surovinami a válkou: Německo, Francie, Anglie, Rusko atd. Jde o zajištění surovin, peněz a moci. I když tito lidé nevěří, platí i zde axiom: „Véra určuje jednání.“ Kdo se nedrží příkázání, podléhá na základě dědičného zatížení trojímu pokušení zlého ducha. Jsou to žádostivost očí, žádostivost těla a pýcha života. Jsou to pokušení, kterými chtěl zranit Satan Krista, když se na poušti postil. Co se mu nepodařilo u Krista,

Vám, prarodiče

ci koncentruje nesmírná finanční moc. Cech velkých koncernů světa od Exxon Mobil až po Time Warner má v odborné řeči zvláštní název: nazývají se globální hráči.

Čtvrtá skupina: Ideologové zednářských lóží

Ještě někdo sehrává v konfliktu na Blízkém východě nezanedbatelnou roli. Jeho vliv je těžké postihnout, ale není proto o nic menší. Jsou to ideologové nového světového řádu. Jsou naplnění a oduševnění oním smýšlením, jakým byl naplněn Lucifer, když se rozhodl vystoupit proti Bohu. Chtěl stvořit ráj bez Boha. Jim stejně jako všem ideologům jde o vytvoření pozemského ráje s vyloučením Boha. Na jednodolarové bankovce je pyramida, symbol svobodného zednářství s nápisem: *Novus ordo seculorum* - Nový světový řád. Kdo si vzpomene na řeč amerického prezidenta George Bushe staršího před kongresem USA 11. září (!) 1990, kde chválil nový světový řád? „Z této těžké doby může vzejít náš pátý cíl - nový světový řád.“ Tuto čtvrtou zájmovou skupinu svobodných zednářů někteří odbývají slovy: „To jsou všechno jen spiklenecké teorie.“ Ve skutečnosti nacházíme často právě v otázce na vliv tajných společností vedle seriózních výpovědí také ty nejdvořadější teorie (od podsvětí v Pentagonu až po nacistický hlavní stan na jižním pólu). Pro konstatování tajného vlivu lóží je jistě nevýhodné, když se takové výpovědi uvádějí do souvislosti s „tajnými společnostmi“. Ale to nic nemění na existenci tajných spolků a jejich nezanedbatelného vlivu. Není třeba brouzdat po nějakých polookulturních internetových stránkách, abychom mohli konstatovat, že jeden z hlavních aktérů na Blízkém východě prezident George Bush stejně jako jeho otec je členem renomované, původně protestantským přístěhovačům vyhrazené tajné společnosti se jménem „Skull and

Chci něco říct tobě, dědečku, tobě, babičko.

Narodilo se ti vnouče a tvoje nejvroucnější přání je, aby bylo pokřtěno, aby obdrželo Boží milost, aby se stalo Božím dítětem, a strašně tě trápí, že rodiče vypočítávají své důvody, proč chtějí křest odložit nebo dítě vůbec nepokřtít.

Dědečku, babičko, přijmi slovo útěchy.

Děláš si výčitky: Je to naše vina, nesplnili jsme svou povinnost.

S tím přestaň. Setrvej v Boží trpělivosti. Tvůj vnuk je také Jeho dítě, stará se o jeho blaho více než ty.

Důvěřuj, modli se, nepřestávej se modlit, nevzdávej to.

Stane se, co On chce a jak On chce.

Bones“ (Lebky a hnáty). (Důkazy předložil Westdeutsche Rundfunk v reportáži pod titulem „Kartel“ - vláda USA a opa 24. 2. 2003.)

Abychom věděli, jak členové tajných společností jednají, musíme si položit otázku: „Čemu věří zednáři?“ Věřící přede všemi věcmi jednomu: člověku. Přirozeně, existuje ještě - podle staré observance - tzv. „Stavitel světa“, který kdysi všechno vymezil jako kružítkem a uspořádal svět podle míry, počtu a váhy. Ale tato hypotéza má jen historickou cenu. Lucifer našel jiné, lepší cesty, jak z vědomí člověka vymazat pojem „Bůh“. Darwinismus zaslepil lidem jedno oko. Zázrak života, který rozumným lidem vypráví o Boží velikosti, se připisuje iluzi, která se nazývá náhoda. (Špatně vyložená) teorie o velkém třesku (která správně vyložena mluví pouze o tom, že vesmír musí mít počátek) zaslepila lidem druhé oko. Vesmír vznikl jen tak z ničeho - bez Boha. Proto pro moderního zednáře je konstrukce „Světového stavitel“ pouze veteš, která kdysi byla nutná, aby se existence světa

Cesty Boží jsou někdy nevyzpytatelné, ale Bůh dá sklidit svou úrodu.

To největší nebezpečí, které ti hrozí, je smutek. Smutný nemůžeš být Kristovým svědkem, svědkem lásky.

Zažej smutek. Ukaž těm, které miluješ, že je miluješ ustavičně, neukazuj jim svůj strach.

Když máš důvěru, tvůj vnuk to pocítí, buď plný ducha podnikavosti a svobody, pak budeš věřící dědeček, věřící babička.

Dítě na tebe nikdy nepomene. U Boha je všechno možné. Bůh si poslouží těmi, kteří jsou jeho.

Tobě náleží jedno: jdi po úzké cestě lásky v trpělivosti a věrnosti, kráčeš vpřed v důvěře.

FeL 68/2000

dala přijatelně vysvětlit. (Ostatně i tato teorie Staviteli ihned odňala všechnu moc nad světem. Tato bludná filozofie se jmenuje deismus.) Co zůstává, je víra v člověka. Svět lidství, lidských práv, míru, sociální spravedlnosti, rovnoprávnosti. Výše citovaná řeč G. Bushe před senátem USA o novém světovém řádu je plná krasomluvných floskulí tohoto druhu: „Nová éra, osvobozená od ohrožení terorem, silnější v prosazování spravedlnosti a jistější v hledání míru. Éra, ve které národy světa na východě i na západě, severu i jihu mohou prosperovat a žít v harmonii. Stovky generací toužily po této cestě a nemohly ji najít, ... Nyní bojuje tento svět, aby se zrodil svět nový, svět, který je zcela jiný než ten, jaký jsme dosud znali. Svět, ve kterém vláda zákona nahradí vládu pěsti... Svět, ve kterém silnější respektuje práva slabšího.“ Jedním slovem - člověk, který spasí sám sebe a sám sebe učiní šťastným. Nakonec je to tedy člověk, který zaujme místo Boha.

Nejdůležitější otázkou je, jak daleko jsou schopni tito ideolo-

gové nově lidskosti jít, aby dosáhli svých cílů? Všechny systémy, které se dosud v dějinách pokoušely uskutečnit sebevykoupení člověka bez Boha, skončily v nepředstavitelném teroru. Tento teror zažilo dvacáté století, jak již bylo řečeno, skrze dva bezbožecké systémy na svém vlastním těle. I to je princip: Lidé, kteří zaujmou místo Boha a věří, že vytvoří ráj, následují do všech důsledků hřích prvního velkého anděla. I on se chtěl vidět na místě Boha a vytvořit nádhernou říši. Říše Lucifera skutečně existuje. Jenže to, co podle jeho představ měl být ráj, nese jiné jméno: Peklo!

Podle svobodných zednářů musí otázka Blízkého východu znít: „Jak mohou být lidé, kteří fantazírují o víře, začlenění do nového světového řádu?“ Měli být opravdu vytvořeni světový řád, pak je blok muslimů příliš velký, než aby do něho mohl být integrován. Restrukturace celých národních společenství bylo možno vždy dosáhnout jedině velkými válkami. A aby byla od základu rozbita stará Evropa a nově uspořádána, to vyžaduje další válku a kromě toho také naprosté vyřazení vlivu Církve a katolické elity. Zatím se k tomu používal přechod od křesťansko-katolických monarchií k masové společnosti řízené skrze média.

Kam až půjde tato „velká hra“, jak se tajně nazývá? Až k jakému nasazení sáhneme? Jsme ochotni podniknout velkou válku proti islámu, i s nasazením atomových zbraní? Nebo budeme prožívat dále to, co je od konce studené války na denním pořádku: jednotlivé války o důležité klíčové body: Kuvait, Afghánistán, Irák (podle pozoruhodných poukazů G. W. Bushe je možno seznam dále rozšiřovat: Írán, Severní Korea...). Rekonstruovat jeden stát za druhým vede konec konců také k novému velkému celku.

*Z Komma 35/2006
přeložil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jménu tolerance rozsévají paradoxně nesmiřitelnou nesnášlivost ke všemu, co se jim jako „moudrým“ jeví nesnesitelné, co jim připomíná nějakým způsobem, že nejsou svrchovanými pány světa. Je zřejmé, že ze všech možných náboženských symbolů je pro ně kříž největším trnem v oku. Kříž je již od samého počátku znamením, „kterému bude kladen odpor“. Ovšem v současné době vystupuje odpor ke kříži jako promyšlený organizovaný systém, který plánovitě usiluje, aby zmizel kříž a všechno, co ho připomíná. Je nejen vytlačován z veřejných prostorů, začal vadit dokonce jako kdysi samozřejmý symbol pro zdravotní záchrannou službu, a množí se případy, kdy budí pohoršení i jako osobní projev víry na veřejnosti. Přibývá zemí, kde se hlásání kříže hodnotí jako zločin. Když tento odpor jde tak daleko, že se pokládá za nepřipustné a přímo trestné, že přijde do školy žákyně s křížkem na krku, nebo že brankář udělá znamení kříže, musíme si položit otázku, odkud se vzal takový nesnesitelný odpor ke znamení spásy. Za koho pokládají tito lidé Syna člověka, že už jeho obraz a symbol je pro ně tak nesnesitelný? Kdyby ho pokládali za pouhý lidský výmysl, sotva by mu věnovali takovou pozornost. Nejedná se o pouhé přehlížení, o pouhou lhostejnost. V tomto postoji cítíme tak vyslovené nepřátelství, jako by kříž představoval skutečné ohrožení. Odkud přišla tato současná averze? V rostoucím nesmiřitelném odporu vůči Ukřížovanému nemůžeme nevidět systematické pokračování onoho odporu, s jakým se Ježíš setkával již za svého života.

Svatý Pavel již na začátku křesťanství konstatoval, že kříž je pohanům k smíchu, ale pro Židy představuje něco mnohem horšího: ty přímo pobuřuje. Janovo konstatování, že Boží Syn přišel do vlastního, ale svoji ho nepřija-

li, má vážné historické důsledky, které ani nejsme schopni domyslet. Toto odmítnutí Spasitele znamenalo osudy a postavení vyvoleného národa tragickým způsobem. Pohlížet kvůli tomu na tento národ s jakýmkoliv despektem a jakýmkoliv způsobem ho diskriminovat či dokonce postihovat, je nesporně projevem nepřipustného antisemitismu. Ale není projevem antisemitismu, nýbrž bratrského soucitu vidět v židovském národě národ těžce postižený kletbou, jakou sám na sebe svolal právě tím, že nepřijal Mesiáše. Tady není řeč o kolektivní vině, ale spíše o hlubokém kolektivním povědomí, které po celá staletí ovlivňuje mentalitu, přechází z generace na generaci a nutně ji poznamenává, podobně jako i my všichni přesto neseeme důsledky prvního hříchu, i když nikdo z nás nejedl v ráji ze zakázaného stromu.

Kdysi Ježíšovi nepřátelé křičeli a žádali: „Pryč s ním, na kříž s ním!“ Když toho dosáhli, kochali se nejdříve pohledem na trpícího a umírajícího Božího Syna a dávali průchod svému rouhání a jedovatému výsměchu. Ale největší radostí, kterou by si tak přáli, se nakonec nedočkali. Ukřížovaný nezanechal ani v nejmenším dojem poraženého. „Když oni mu spílali, on jim to spíláním neoplácel.“ Zbavili ho života, ale nikoliv nepřekonatelného vlivu. Umírající, který prosí Otce za své vrahy, doslova provokuje božskou silou, kterou není možno ukřížovat. To postavilo jeho nepřátele do těžké situace. Jedno je zřejmé: kříž sporný případ s nepohodlným prorokem nevyřešil, naopak právě tento kříž jako znamení spásy světa se stal postupně na celém světě všudypřítomný, aby všem, kteří na něho s vírou pohlédnou jako kdysi Židé v poušti na kůl s hadem, zjednal záchranu, a těm, kteří ho odmítají, připomínal, že si sami zvolili nikoliv spásu, ale prokletí.

Tato tragédie vyvoleného národa vyvrcholila právě o těch svátcích, které měly být velkým díkůvzdáním Hospodinu za záchranu národa. Ježíšův kříž znovu a znovu evokuje neústupnou podvědomou palčivou otázku: „Lide můj, co jsem ti učinil, nebo v čem jsem tě zarmoutil? Odpověz mi!“ Stojí za to znovu a znovu pročítat velkopáteční Spasitelovy výtky. Ačkoliv se tato bolestná slova týkají všech lidí, jsou primárně adresovány právě tomu národu, který po tisíciletí přijímal od Pána tak nesmiřitelná dobrodíní. Nikdo nemůže tomuto Mesiášovu pláči rozumět tak dobře jako Izrael.

Čím více někomu ukřivdíme, tím více cítíme potřebu hledat stále nové důvody, které by ospravedlnily naše počínání, které by nám alespoň dodatečně zdůvodnily, že si naše bezohledné jednání zasloužil. A s tím větší tvrdohlavostí odmítáme všechno, co nás usvědčuje z naší nespravedlnosti. Dědicové mentality, která volala: „Pryč s ním, ukřížuj ho!“, křičí proto nyní ze všech sil: „Pryč s křížem!“ Čím více poznáváme, jaký velký vliv mají tito dědici na běh světa, tím více si uvědomujeme, že nic by tak dnešnímu rozvrácenému světu neprospělo jako obrácení vyvoleného národa. To by bylo pro tento svět „úplné vzkříšení z mrtvých“, jak říká sv. Pavel. Nejvíce je třeba se vytrvale modlit a obětovat právě za ty, pro které je nejtěžší, ale nejpotřebnější přijmout Ježíše.

Kráčíme dějinami spolu se svým „starším bratrem“, který na svých bedrech nese nesmiřitelné břemeno. K tomuto osudu jsme ho však neodsoudili my, a proto ho ani nemůžeme jeho děděného břemene zbavit jinak, než když ho přivedeme k společnému Otci a jeho Synu, Prameni spásy. Leží na nás nyní v této věci podobná odpovědnost, jaká ležela kdysi na vyvoleném národu. Dostává se nám nyní od Pána mnohem větších darů a milostí, než kdysi starozákonnímu lidu. Jsme jeho lid, a právě proto si musí-

me být vědomi své odpovědnosti: i nám se totiž může stát, že k nám přichází jako do vlastního, a my ho nepřijímáme.

Zatímco nás právem zarmoucuje a přímo pobuřuje tak velké rozšíření odmítavého postoje ke znamení naší spásy, musíme se zamyslet především sami nad sebou, zda na tom nemáme také svůj podíl. Ani u nás křesťanů tomu není tak jako dříve. Přílnuli jsme více ke kříži, nebo více k sobě samým? Je to dobré znamení, že křížů ubylo i na místech, kde byly odedávna domovem? Kříž už nestojí jako ústřední vztažný bod oběti na vrcholu oltáře tak jako na vrcholu Kalvárie, ubylo žehnání i projevů posvátné úcty, jimiž byla protkána mešní liturgie. Minuly doby, kdy v každé sakristii dominoval kříž, před kterým kněz poklekal před nejsvětější Obětí k soustředěné přípravě a po ní k vroucímu díkyčinění. Je v tom znamení větší zbožnosti a připravenosti k oběti, nebo spíše větší pohodlnosti? Neprosakuje i k nám svým způsobem otrávené ovoce onoho tajemného úsilí, které odsouvá a zastírá kříže?

Mnoho mluvíme o porozumění a lásce, ale láska se neprojevuje ve zlehčování a snižování nároků ani v přimhuřování oka. Láska, kterou hlásá Ježíš, je především oběť. To je podoba, v jaké přichází dnes mezi své v oprávněném očekávání, že se mu dostane tak potřebného přijetí. Ježíš Kristus nepřichází jako kulantní diplomat, ale jako Muž bolesti. Takto se nám dokonce zviditelňuje ranami na těle těch, kteří se mu dali zcela k dispozici. S poselstvím a výzvou, abychom se spojili s jeho nejvyšší obětí, nám posílá svou služebnici, dceru židovského národa, svatou Marii Benediktu od Kříže. Jestliže se však evangelium Kříže změní na psychologické návody, jak si usnadnit život, kdo se připojí k Matce plné bolesti, aby spolu s ní doplňoval, co chybí do plnosti Kristových útrap?

-š-

Výzvy fatimského poselství (72)

Tak podle tohoto posvátného textu jsme pro hřích prvních lidských bytostí všichni podrobeni zákonu práce a časné smrti: *V potu tváře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do země, vždyť z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a v prach se navrátíš.* Říkám, že jsme podrobeni časné smrti, protože od věčné smrti jsme byli osvobozeni vykoupěním, které uskutečnil Ježíš Kristus. Nyní, abychom byli spaseni, nám nezbyvá nic jiného než spolupracovat s milostí, kterou nám zasloužil.

Osvobozeny od zákona práce jsou pouze děti, protože ještě nemají pro ni potřebné fyzické síly, dále jsou osvobozeni nemocní, kteří to nevládají, a lidé, kteří pro věk a pro mnohé předešlé práce už vyčerpali své síly. Na zajištění toho, co je pro všechny tyto nezbytné, jsou zde všichni ti, kdo mají vůči nim závazek spravedlnosti, především ti, kdo užívají toho, co oni učinili svým úsilím a obětí; a je zde láska všech těch, kteří umějí pochopit a milovat svého bližního. Tímto způsobem mohou všichni žít poctivě a čestně jako bratři a sestry, protože jsme dětmi téhož Otce, jenž je na nebesích, a nemusí se porušovat jeho příkázání: *Nepokradeš.*

Je tolik a tak různých způsobů krádeže, že je nemožné zde všechny vypočítat, ale uvedu alespoň některé. Tak v obchodě je krádeží žádat za jakékoliv zboží víc, než je spravedlivé, a přitom často zneužívat potřeby a nevědomostí bližního. Ti, co pracují a dostávají plat, kradou, jestliže nevěnují své práci povinný čas a nepracují s dostatečnou rychlostí a dokonalostí tak, aby věci byly dobře udělány. Ti, kterým oni slouží, kradou, jestliže neplatí, jak mají, a v patřičném čase.

Krádeží je připravit bližního o jeho zákonná práva, ať už jeho utiskováním takovým způsobem, že nemůže užívat toho, na co má právo, nebo tím, že je připraven o svou svobodu jakožto svobod-

ná bytost, která byla jako taková stvořena Bohem, či jakýmkoliv jiným způsobem.

Také je krádeží klamat bližního a prodávat mu poškozené či podřadné věci jako věci dobré či kvalitní, prodávat mu nemocná či vadná zvířata jako zdravá a dokonalá.

Bůh všechny tyto druhy krádeže zakázal, když nám řekl: *Nesmíte krást. Nesmíte se přetvařovat a navzájem si lhát* (Lv 19,11). A sv. Pavel doporučuje zachovávání tohoto přikázání následujícími slovy: *Nedopustíte, aby vás ovlivnil ďábel. Když někdo kradl, teď už krást nesmí. Ať raději pracuje vlastníma rukama, aby mohl konat dobro a pomáhat těm, kdo trpí nouzí* (Ef 4,27-28). A na jiném místě ještě říká: *Bratři, prikazujeme vám jménem Pána Ježíše Krista: strážte se každého bratra, který žije nespořádaně a ne podle zásad, které jste od nás přijali. (...) Ano, už tehdy, když jsme byli*

u vás, prikazovali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí. “A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnání věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně prikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají (2 Sol 3,6.10-12). Apoštol prikazuje nespolečovat se s těmi, o kterých víme, že žijí nemravně a přestupují Boží zákon, protože by nás mohli svést na zlé cesty a zatratit. A pokud jsme šli po zlých cestách, vyzývá nás, abychom se napravili, opět čestně pracovali, a tak si vydělali na každodenní výživu a na pomoc potřebnému bližnímu.

Jiným druhem krádeže je krádež dobrého jména. Nactiurhat bližnímu, a tak ho připravovat o úctu a důvěru jeho blízkých, je nejtěžším druhem krádeže, jaká se může spáchat, protože je obírán o to, čeho si on nejvíce cení, tj. svého dobrého jména, své cti, důvěry a úcty svých bratří a ses-

ter, a tak je ve svém osobním, veřejném i společenském životě sta- věn do obtížné situace.

Bůh toto všechno odsuzuje a hříšníkovi říká: *Nač mi odříká- vás přikázání a mou smlouvu dar- mo bereš do úst, když se vzpíráš mému vedení, odhazuješ za hlavu má slova? Zloděje když vidíš, běžíš s ním, s cizoložníky jsi jed- na ruka: ústa ke špatnostem otví- ráš a tvůj jazyk osnuje lež na lež; o svém bratru mluvíš hanebně, na syna své matky kydáš hanu. To- hle děláš - kdybych k tomu ml- čel, myslil bys, že já jsme jako ty* (Ž 50/49,16-21). A žalmista uzavírá: *Pochopte to, kdo jste na Boha zapomněli, ať vás nevydám zkáze bez úniku* (Ž 50/49,22).

Přijměme tuto Boží výzvu s pozorností, protože je ve hře naše věčná spása. Uspořádejme svůj život s Bohem skrze věrné a stále zachovávání jeho zákona a jeho slova, kterým je jeho Slo- vo, Ježíš Kristus, náš Spasitel: *„Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel ze smrti do života“* (Jan 5,24).

CELNÍK MATOUŠ - pokračování ze str. 2

přípustné lpět na věcech, které jsou neslučitelné s následováním Ježíše, jak je tomu v případě nepoctivého bohatství. On jednou řekl zcela bez okolků: *Chceš-li být dokonalý, jdi a prodej všechno, co máš, a dej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuje mne* (Mt 19,21). A právě to Matouš udělal: vstal a šel za ním! Právě z tohoto „vstal“ lze vyčíst, že je nezbytné odloučit se od hříšné situace a současně přilnout vědomě k novému životu, správnému, ve společen- ství s Ježíšem.

Autor prvního evangelia

Připomeňme nakonec, že stará církevní tradice jednoznačně přiznává Matoušovi autorství prvního evangelia. Děje se tak již počínaje Papiem, biskupem v Gerapoli ve Frygii kolem roku 130. Píše: „Matouš shrnul slova (Ježíšova) v řeckém jazyce a každému je vykládal, jak

jen mohl“ (in Eusebio di Cesa- rea, Hist. Eccl. III, 39,16). Historik Eusebius připojil tuto poznámku: „Matouš, který nejdříve kázal mezi Židy, když se rozhodl jít také k jiným národům, napsal v jejich mateřské řeči evangelium, které hlásal; tak se snažil nahradit v písemné podobě těm, od nichž odcházel, to, co ztráceli jeho odchodem“ (tam. III, 24,6). Nemáme už evangelium, které Matouš napsal v hebrejštině anebo v aramejštině, ale v řeckém evangelium, které máme, dále slyšíme, jak přesvědčivým hlasem celník Matouš, který se stal apoštolem, pokračuje v hlásání Božího milosrdenství. Přijměme toto poselství svatého Matouše a rozjímáme o něm stále znovu, abychom se i my naučili vstát a následovat bezvýhradně Ježíše.

Bollettino Vaticano
30. srpna 2006

Mezititulky redakce Světla

31. NEVYDÁŠ KŘIVÉ SVĚDECTVÍ PROTI SVĚMU BLIŽNÍMU

Nevydáš křivé svědectví proti svěmu bližnímu (Dt 5,20).

Tímto přikázáním nám Bůh zakazuje jakýkoliv druh pomluvy a lži na škodu bližního. Tak praví Pán: *Nebudeš šířit lživou vý- pověď, nespojuj se s bezbožníkem a nevydávej křivé svědectví. Nenásleduj většinu v páchání zla. Nesuď ve sporu podle výpovědi většiny, abys neporušil právo. Nenadržuj ani chudému v jeho při. (...) Nepřekrucuj právo svého chudého v jeho při. Vystříhej se lži. Nevinného a spravedlivého nezabíjej, protože neospravedlním bezbožníka. Nepřijímeš úplatek, neboť zaslepuje i lidi prozíravé a překrucuje slova spravedlivých* (Ex 23,1-8).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

CENAP – CENTRUM NADĚJE A POMOCI
Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, 543 331 470-2
e-mail: cenap@cenap.cz, www.cenap.cz

Poradna pro ženy a dívky

Nabízíme pomoc osobám v obtížných životních situacích vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Poskytujeme informace o dávkách státní sociální podpory a sociální péče, o problémech domácího násilí a o možnostech umístění v azylových domech.

Poradna přirozeného plánování rodičovství

Poskytujeme informace jak spolehlivě předcházet těhotenství, informace při potížích s otěhotněním, při poruchách menstruačního cyklu, při problémech v dospívání, při obtížích v přechodu a v otázkách partnerských vztahů.

Program pro dospívající dívky

Kurz pro dívky ve věku 13-18 let s názvem „BYT SAMA SEBOU“. Témata jednotlivých setkání jsou – osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa. Setkání jsou zaměřena na podpoření sebedůvěry a zdůraznění jedinečnosti každé dívky.

Kurzy probíhají během školního roku v pondělí nebo ve čtvrtek od 16.00 do 17.30 hod. v klubovně CENAP.

Program pro nastávající rodiče

Předporodní kurzy Zdravé rodičovství, ve kterých se můžete dozvědět vše potřebné o těhotenství, porodu (teoretická i praktická příprava), o miminku z období před i po porodu, důležité věci o kojení a taky o zavádění prvních příkrmů.

Plavání pro těhotné v bazénu s mořskou vodou, vždy ve čtvrtek v 15.30 hod.

Cvičení v těhotenství v úterý 15.00 a 16.30 hod.

Cvičení po porodu probíhá ve středu v 10 hod. a ve čtvrtek v 17.30 hod.

Speciální setkání pro nastávající rodiče vicerčat: „Čekáme dvojčata a kojení dvojčat“.

Program pro maminky, které jsou doma s dětmi

Pro maminky, které jsou doma s dětmi a rozhodují se, zda dál zůstat doma, nebo nastoupit do zaměstnání a za jakých podmínek, je určen CENAPem připravený program „Když končí mateřská dovolená“. Maminky nejen že se dostanou ze sociální izolace, kterou pobyt doma s dětmi přináší, ale získají i podněty pro podpoření zdravého sebevědomí a tím i pro budování dobrého vztahu v manželství. **Nejbližší cyklus diskusních setkání pro maminky začíná 20. 10. 2006.** Tento program probíhá v CENAPu pravidelně každý pátek. Po absolvování všech setkání dostanou ženy osvědčení.

Program pro snoubence a novomanžele

Pro snoubence a novomanžele pořádá CENAP diskusní setkání „Povídání o manželství“, kde se účastníci dozví více o připravenosti na manželství, o jeho významu, o partnerské komunikaci, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či časem. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry. **Nejbližší cyklus diskusních setkání začíná 25. 9. 2006.**

Společenství Cyrilometodějských poutníků vás zve na **III. pěší smírnou pouť P. MUDr. Ladislava Kubička**, kněze zavražděného 11. září 2004.

Vydeme 23. září 2006 z Hodonína u Kunštátu v 6.30 od kaple P. Marie Nanebevzaté přes Lysice do Sloupu v Moravském krasu k Panně Marii Bolestné. Zde v 17 hodin mše svatá na smír za vraždy kněží a za obrácení našeho národa k Bohu. Odvoz ze Sloupu zpět do Hodonína zajištěn.

Přihlášky na adrese: jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, tel. č. 516 463 315 nebo 606 948 970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz.

V Obecním vlastivědném muzeu **ve Švábenicích u Vyškova** je každou neděli od **17. září do 19. listopadu 2006** otevřena výstava s názvem **Česká republika – země hradů a zámků**. Seznámíte se s historií, architekturou a interiéry 370 těchto uměleckých skvostů, rovněž s interiéry hradních a zámekových kaplí. Zároveň je otevřena v muzeu nová stálá expozice **Řemesla a jejich cechy ve Švábenicích**. Otevřeno je vždy v neděli dopoledne od 14 do 17 hodin. Příležitostně je možnost zhlédnout celé stálé expozice jak v Obecním, tak i v Kostelním muzeu. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

Liturgická čtení

Neděle 17. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 50,5-9a
 Ž 116(114), 1-2.3-4.5-6.8-9
 Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Jak 2,14-18
 Ev.: Mk 8,27-35
Slovo na den: Za koho mě lidé pokládají?

Pondělí 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 11,17-26.33
 Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.17
 Odp.: srov. 1 Kor 11,26b (*Zvěstujeme smrt Páně, dokud on nepřijde.*)
 Ev.: Lk 7,1-10
Slovo na den: Měl služebníka, na němž mu záleželo.

Úterý 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: 1 Kor 12,12-14.27-31a
 Ž 100(99),2.3.4.5
 Odp.: 3c (*Jsmo jeho lid a stádece jeho pastvy.*)
 Ev.: Lk 7,11-17
Slovo na den: Dotkl se jich.

Středa 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Taegona, Pavla Chong Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Kor 12,31-13,13

Ž 33(32),2-3.4-5.12+22
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 Ev.: Lk 7,31-35
Slovo na den: Moudrost bude uznána.

Čtvrtek 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1-7.11-13
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Mt 9,9-13
Slovo na den: Mnoho celníků a hříšníků u stolu s ním.

Pátek 22. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 15,12-20
 Ž 17(16),1.6-7.8+15
 Odp.: 15b (*Až procitnu, nasýtím se pohledem na tebe, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 8,1-3
Slovo na den: Staraly se ze svého majetku.

Sobota 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelciny

1. čt.: 1 Kor 15,35-37.42-49
 Ž 56(55),10.11-12.13-14
 Odp.: srov.14c (*Budu kráčet před Bohem ve světle živých.*)
 Ev.: Lk 8,4-15
Slovo na den: S vytrvalostí přinášejí užitek.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 9.	PO 18. 9.	ÚT 19. 9.	ST 20. 9.	ČT 21. 9.	PÁ 22. 9.	SO 23. 9.
Antifona	1136	1150	1166	1692	1673	1213	1722
Žalm	784	783	783	786	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1693	1673	1213	1723
Antifony	1137	1151	1167	1183	1674	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1693	1674	1217	1724
Antifona k Zach. kantiku	715	1155	1170	1694	1522	1218	1724
Prosby	1140	1155	1171	1694	1675	1218	1724
Záv. modlitba	716	1156	1521	1522	1522	1218	1726
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	792	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1676	1221	1236
Záv. modlitba	716	1159	1175	1191	1522	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1698	1685	1223
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1701	1680	1226
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1164	1180	1701	1523	1227
Prosby	1135	1149	1165	1180	1702	1681	1227
Záv. modlitba	716	716	1165	1521	1522	1227	717
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKA

JÁ JSEM (31 eucharistických adorací)

Ct. Conchita Armida (Překlad PhDr. Lubomír Štula)

Pán Ježíš nás ujistil, že bude uprostřed nás až do konce světa (Mt 28,12). Pradávný slib Božího Syna je stále aktuální. Ježíš je dále ustavičně přítomen mezi námi v Eucharistii, v přítomnosti reálné a mystické, která nás přetváří k jeho obrazu, v přítomnosti, která k nám promlouvá, prokazuje nám dobro, pomáhá nám a posiluje nás pro obtížnou pouť životem. Někteří křesťané zakoušejí tuto přítomnost zvláštním způsobem, naslouchají Ježíšovu hlasu, vstěpují do své vůle jeho způsob jednání. To zakusila také ct. Conchita Concepción Cabrerade de Armida (1862–1937), Mexičanka, manželka a matka. Sděluje nám svoje zanícené rozhovory s eucharistickým Ježíšem a touhy svého srdce, které bylo učenlivé k přáním Božského Srdce.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 128 stran, 124 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MARIÁNSKÁ CESTA

Stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2007. Texty a obrázky z mariánských poutních míst Dr. Ivan Dobeš.

Cor Jesu, 55 Kč

LITURGICKÝ KALENDÁŘ 2006–2007

Kapesní kalendář pro české a moravské diecéze.

Katolický týdeník, s. r. o., brož., A6, 192 stran, 70 Kč

CYRILOMETODĚJSKÝ KALENDÁŘ 2007

Kalendář ke čtení po celý rok.

Katolický týdeník, s. r. o., brož., A5, 228 stran, 85 Kč

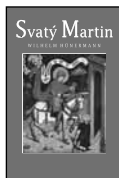
ZE STARŠÍCH TITULŮ

SVATÝ MARTIN - RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ

Wilhelm Hünermann

Románový životopis sv. Martina z Toursu. Vyšlo jako soukromý tisk pro členy Matice cyrilometodějské ke 100. výročí jejího založení.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 208 stran, 117 Kč

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ROK 2007

Čtyřstránkový letáček. Vzhledem k výši poštovního a balného lze samostatně objednat minimálně 20 ks.

Cena 1,50 Kč za jeden kus

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.